

၂၀၂၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်

ညိုသစ်

၀၄၀
အိုင်းပိစာ
နှင့် ဆ

ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုများ

mgyoe.com

mgv.ae.com

ညိုသစ်
ဝင်
အဂိုင်းပိုင်
နှင့်
ဆ
ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများ

nw0026

1700.00

Ks

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိုင်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို
 ၂၀၁၄၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းစျေး ၁၇၀၀ ကျပ်

၀ ၉ ၀ . ၀ ၃

အရိုင်းပိစ္ဆာနှင့်ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများ
 ညှိသစ် - ရန်ကုန်၊
 စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊
 စာမျက်နှာ ၁၄၁ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ
 (၁) အရိုင်းပိစ္ဆာနှင့်ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများ

အရိုင်းမိတ္တ

နှင့်

ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများ

ညိုသစ်

မြန်မာပြန်

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာ	၁
၂။ အရိုင်းမိစ္ဆာ	၂၁
၃။ အတွေးသေစိတ်ကူး	၅၀
၄။ ပိုက်ဆံ	၅၇
၅။ အမုန်းရန်ညှိုး	၆၁
၆။ ဝင့်ကြွေးတုံတင်	၇၀
၇။ ထာဝရမေတ္တာရှင်	၇၉
၈။ မောင်တို့ယောက်ျားတွေရယ်	၉၆
၉။ သန္တိမီးလျှံ	၁၀၆

mgyc.com

mgyc.com

အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာ

ကြေးစားပြုလုပ်ပွဲများအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားမှုမှာ ယခုရာစုနှစ်များအတွင်း၌ အလွန် သိသာထင်ရှားစွာနဲ့ လျော့နည်းလာခဲ့သည်။ ဒီလိုအစာငတ်ခံပွဲကို တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ စိမ့်မွမ်းမံပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာနဲ့ ရုံသွင်းပြသပြီဆိုလျှင် အလွန် ငွေရတတ်လေ့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း အခုလို အချိန်အခါမျိုးမှာ ငွေရရှိရန် ခက်ခဲတော့သည်။ အခုတော့ ကျွန်တော်အဖို့ သီးသန့်ခြားနားသော ကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတုန်းက အစာမစားဘဲ အငတ်ခံနေသည့် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးကို အလွန် စိတ်ဝင်စားကြခဲ့ဖူးသည်။ သည်လို အငတ်ခံခြင်း တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကူးဆက်ကြလာသောအခါ မြို့ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုလည်း ကျယ်လျားရတော့သည်။ ဒီလူကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် မြင်ချင်သည့် လူများသည် မမြင်တွေ့ရလျှင် မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ခံစားလာရသည်။ ပန်းချီဆရာ ရှိသည့် သံတိုင်စိုက် လှောင်အိမ်လေးရှေ့မှာ မိုးချုပ်မှ မိုးလင်းထိတိုင်အောင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဝင်ကြည့်နိုင်အောင် တချို့လူများသည် အထူးလက်မှတ်များကို ဝယ်ကြည့်ကြသည်။ မီးတုတ်များကို ထွန်းညှိပြီး ညဘက်တွင် ကြည့်ရှုလိုသူများ လာရောက်ကြည့်နိုင်သေးသည်။ သာယာလှပတဲ့ နေ့တွေမှာဆိုရင် လဟာပြင်မှာ လှောင်အိမ်ကို ထုတ်ယူပြီး ပြသတတ်သည်။ ထိုအစီအစဉ်မှာ ကလေးတွေ ကြိုက်နှစ်သက်သော ပြသကွက် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပြသပုံမှာ အငတ်ခံ ပန်းချီဆရာကို လူကြီးများ ကြည့်ရှုအကဲခတ်

ပုံနှင့်မတူဘဲ ခြားနားသည်။ သူတို့က ရယ်မောလှောင်ပြောင်စရာတစ်ခု အဖြစ်ဖြင့်သာ သဘောထားကြသည်။ လူပြောသူပြော များလွန်းသော ကြောင့် လာရောက်ကြည့်ရှုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်တွေကတော့ လူကြီးတွေလို မဟုတ်။ ပါးစပ်ကလေးတွေ ဖွင့်ဟပြီး လက်တစ်ဖက်ကို တစ်ယောက်က ချိတ်ဆက်ပြီး ဘောင်းဘီခပ်ကျပ်ကျပ်ဝတ်ထားသော အရိုး ပြိုင်းထနေသည့် အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာကို ငေးမောအံ့ဩစွာဖြင့် ရပ် ကြည့်နေကြသည်။ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာမှာ မြေပြင်ပေါ်တွင် ခင်းဖြန့် ထားသော ကောက်ရိုးများပေါ် ထိုင်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မေးလား မြန်းလား လုပ်လာသည့် မေးခွန်းများကို သူ့ခမျာ အားတင်းပြီး ပြန်လည် ဖြေဆိုနေရှာသည်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို ဒီလောက် ပိန်ခြောက်နေတာကို သိချင်သူတွေက ကိုင်စမ်းကြည့်ရှုနိုင်ရန် သူ့ရဲ့လက်များကို သံတိုင်ကြား ထဲမှ ထုတ်ပြရသေးသည်။ သူတို့တစ်တွေ ကြည့်ရှုစမ်းသပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ခါတည်း နောက်ဆုတ်ခွာသွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ် ခွေချထိုင်ပစ်တော့သည်။ ဒီလို ထိုင်ချပြီးပြီဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ ဂရု မစိုက်တော့။ သူ့ရဲ့လှောင်အိမ်ထဲမှာ ပရိဘောဂတစ်ခုသာ ရှိသည်။ ထို အရာမှာ နာရီတစ်လုံး ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့လည်း မိန်းမောနေချိန်ဆိုလျှင် ထိုနာရီ တီးခတ်ထိုးနှက်သံကို အရေးတယူ ဂရုတစိုက်မထားတော့။ သူ့ မျက်လုံး နှစ်လုံးစလုံးမှာ တစ်ဝက်မျှ ပွင့်နေခဲ့သည်။ ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့လာသည့်အခါ ဖန်ခွက် ထဲမှ ရေကို တစ်ငုံစာ ဆွတ်စိုရုံလောက်ယူပြီး သောက်တတ်သည်။

သည့်ပြင် အမြဲတစေ ကြည့်ရှုသူများနှင့် ကြိုကြိုက်လို့ လာရောက် ကြည့်သူများလည်း ရှိသည်။ ထိုသူများကို အရပ်မှ ရွေးပြီး စနစ်တကျ စေလွှတ်ခံထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စေလွှတ်လိုက်သော သူများမှာ သားသတ်သမားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ထဲမှ သုံးယောက်တစ်ဖွဲ့ကို အစာ ငတ်ခံနေသူသည် ညနှင့်နေ့ အစားအစာကို လျှို့ဝှက်ခိုးယူစားသောက်ခြင်း ရှိ၊ မရှိ ဆိုသည့်အချက်ကို စောင့်ရှောက်ကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။ သည်လို လုပ်ပြသည်မှာ လူထု နှစ်သက်ကျေနပ်အောင်လုပ်သည့် လုပ်ထုံးစည်းကမ်း အရ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုံသွင်းပြသသူများ သိထား

သည်။ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာသည် အစာငတ်ခံခြင်း ပြုလုပ်နေချိန် အတွင်း မည်ကဲ့သို့သော အခြေအနေ ကျရောက်နေသော်လည်း အစား အစာ တစ်ဖဲတစ်ခြမ်းမျှ ခိုးဝှက်စားသောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို ရုံသွင်းပြသသူများ နားလည်သိရှိထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အတင်းအကျပ် ကိုင်တွယ်ပြီး အစားအနည်းငယ်ကိုမျှ မျိုဝါးစားသောက်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထိုအကြောင်းကို ရုံသွင်းသူများ သိထားကြသည်။ ဤစောင့်စည်းမှုမှာ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခြင်း ဂုဏ်သိက္ခာ ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သည်အချက်ကို အစောင့်အကြပ်တိုင်း အမှန် တကယ် နားလည်သိမြင်နိုင်စွမ်းရှိသည် မဟုတ်။ တချို့သော ညစောင့် များသည် တာဝန်ဝတ္တရားများကိုပင် ပေါ့တီးပေါ့ဆ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆောင် ရွက်ကြသည်။ အနားယူမည့် ချောင်ကျသည့် တစ်နေရာတွင် စုပြီး ဖဲရိုက် ကြသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ တမင် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်လုပ်ခြင်း ဖြစ် သည်။ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာအား ခိုးဝှက်ယူထားသော စားသောက် စရာများရှိခဲ့လျှင် စားသောက်နိုင်ရန် သဘောမျိုးကို ဖန်တီးပြုလုပ်ထား ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ဖန်တီးထားစေကာမူ အစာငတ်ခံ ပန်းချီ အဖို့ လောကတွင် ထိုအစောင့်များလောက် စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့စရာကောင်း လွန်းသောအရာသည် မရှိတော့။ ဒုက္ခသုက္ခများ မဖြစ်မနေ ကျရောက် အောင် ထိုအစောင့်များက ပန်းချီဆရာကို လုပ်နေကြသည်နှင့် တူသည်။ ထိုအစောင့်များ လုပ်ကိုင်ပြုမူပုံကြောင့် ပန်းချီဆရာ၏ အစာငတ်ခံနိုင် စွမ်းရည်ကို သိမ်ငယ်နိမ့်ကျစရာ ဖြစ်တော့မည်။ သည်လိုအစောင့်မျိုး အလှည့်ကျရောက်လာသောအခါ အားအင်ချည့်နဲ့ တုန်ချည့်နေသော်လည်း ပန်းချီဆရာသည် အားမာန်ကို တင်းခံလျက် သီချင်းတွေကို ဆိုဟစ်ရ တော့သည်။ အသံကို ကျယ်နိုင်သလောက် ဟစ်၍ ဆိုရသည်။ သည်တော့ မှ သကောင့်သား အစောင့်များသည် ပန်းချီဆရာအပေါ် မသိုးမသန် ထင်မြင်မှုများ ရှိနေခြင်းသည် တစ်ဖက်သတ် ညစ်ပတ်နေသည်မှာ မတရား ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်စေမည်။ အမှန်တကယ်မှာ ပန်းချီဆရာ သီချင်း တွေ အော်ဟစ်ဆိုခြင်းမှာ အနည်းငယ်မျှသာ ထိရောက်အသုံးဝင်ခဲ့သည်။ ပန်းချီဆရာသည် အခုလို သီချင်းတွေ ဆိုရင်းက မည်ကဲ့သို့ အစားကို

ခိုးဝှက်စားသောက်သွားပါလိမ့်။ လူလည်ပဲဟု အစောင့်များ တွေးတောကြတော့သည်။ သည်ထက် ပိုဆိုးသည်မှာ အချို့အစောင့်များသည် သံတိုင်နှင့် အလွန်နီးကပ်စွာ လာရောက်၍ ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။

ခန်းမထဲတွင် ရှိသော မီးရောင်ဖြင့် သူတို့ အားမရ။ အကြီးအကဲ လုပ်သူက ထုတ်ပေးထားသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင် စူးစူးရဲရဲဖြင့် ပန်းချီဆရာကို ထိုးထားကြသည်။ စူးရှသည့် မီးရောင်ဝင်းလက်မှုကြောင့် ပန်းချီဆရာအဖို့ ပို၍ ဒုက္ခမကျရောက်ပါ။ သူသည် နှစ်ခြိုက်မက်မောစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ငိုက်မှေးရိဝေတာလောက်နှင့် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မီးတွေ ဘယ်လောက် လင်းလက်ပါစေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ နာရီတွေ ထိုးနှက်သွားလည်း ကြည့်ရှုသူတွေ တိုးကြိတ်ပြီး ဆူကြ၊ ပူကြ၊ ကသောင်းကနင်းဖြစ်လည်း ပန်းချီဆရာကတော့ ငိုက်မှေးလို့ ရသည်ချည်း။ သူ့အဖို့ အိပ်မပျော်သောညများစွာကို ထိုကဲ့သို့သော အစောင့်များကြောင့် ကုန်လွန်စေသည့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် သူသည် ကျေနပ်အားရသွားတော့သည်။ သူ့ကိုစောင့်သည့် အစောင့်များနှင့် နောက်ပြောင်လာတတ်သည်။ သူတို့ကိုလည်း ကလေကချေ ကျင်လည်ခဲ့ရသော သူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြတတ်သည်။ ထို့နောက် အစောင့်များကို မအိပ်မိရလေအောင် ပြုလုပ်ထိန်းထားရန် ဖြစ်သည်။ လှောင်အိမ်အတွင်းမှာ စားသောက်စရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိကြောင်းကို အစောင့်များ သိဖို့လိုအပ်သည်။ ထိုအစောင့်များထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင် သည်လို အစာငတ်ခံခြင်း အလုပ်မျိုးကို မလုပ်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း သူတို့ သိဖို့ အရေးကြီးသည်။ ပန်းချီဆရာအဖို့ အပျော်ရွှင်ဆုံးအချိန်မှာ အရုဏ်တက်လာချိန် ဖြစ်သည်။ မိုးလင်းချိန် ရောက်လာသည်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အစောင့်များဆီသို့ယူလာမည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူများအဖို့ ထိုအစားအစာများကို အငမ်းမရ စားသောက်ကြပေလိမ့်မည်။ ညတုန်းက မအိပ်စက်ရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည်။ ပန်းချီဆရာကို အမှီသဟဲပြု၍ စားသောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုလို နံနက်စာကျွေးမွေးခြင်းသည် အစောင့်များကို လာဘ်ပေးလာဘ်ထိုးခြင်းတစ်မျိုးဟု အချို့သောသူများက ပြောဆိုကြသည်။ ဒီလို ပြောကြဆိုကြတာတော့ ပိုလွန်းပြီ ထင်သည်။

မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စောင့်ကြည့်ကြပါ။ နံနက်စာလည်း မစားကြနဲ့။ တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်နဲ့။ စောင့်ကြည့်တဲ့အလုပ်ပဲ စောင့်လုပ်ပါဆိုသည့် ကမ်းလှမ်းဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို ဝေဖန်ပြောဆိုသူတို့ ကြောက်ရွံ့သွားကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ရဲ့ သံသယတွေကိုတော့ ခေါင်းမာမာနဲ့ပဲ သိမ်းဆည်း ဖက်တွယ်ထားတုန်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုသံသယများသည် ကြေးစားအစာငတ်ခံပွဲနှင့် အတူ ဒွန်တွဲပတ်သက်၍ လိုအပ်သော အရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ သည်လို အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာကို မည်သူက နေ့နေ့ညည ကြပ်မတ် စောင့်ကြည့်နိုင်ခြင်းရှိမှာ မဟုတ်ပေ။ ဒီကိစ္စမျိုးကို အမှန်တကယ် တိတိ ကျကျ အစာငတ်ခံခြင်းကို ပြုလုပ်ပါတယ်။ ရပ်နားဆိုင်းငံ့ခြင်းမရှိဘဲ လုပ်သည်ကို မျက်မြင်သက်သေခံပေးမည့်သူ မရှိကြပေ။ ထိုအလုပ်ကို သိသူမှာ ပန်းချီဆရာတစ်ဦးတည်းသာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သိခြင်း ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆရာသည် မိမိ၏ကိုယ်ပိုင် အစာငတ်ခံပွဲအလုပ်ကို အစမှ အဆုံး တိုင် စောင့်ကြည့်နေသော၊ နှစ်ခြိုက်အားရမှုရှိသော ပွဲကြည့်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်ခြင်း အပြည့်အဝ မရှိခဲ့ပေ။ ဤမြင်ကွင်းမှာ အလွန်အကျွံတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကြည့် ရှုရာမှ ကြေကွဲနာကြည်းစွာဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြကုန်သည်။ သူ့အဖို့ မကျေနပ်စရာ ဖြစ်သည်။ အရိုးနှင့် အရေပြားသာ ဖြစ်တည်နေရခြင်းမှာ အခြားလူများ မသိသေးသော အချက်အလက်တစ်ခုကို ပန်းချီဆရာ သိ ထားသည်။ ထိုအချက်မှာ အစာငတ်ခံခြင်းသည် အလွန်လွယ်ကူသည်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် အလွန်လွယ်ကူဆုံးသော အလုပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည် ဆိုသော အချက်တစ်ချက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုအချက်ကို လျှို့ဝှက် သိမ်းဆည်းကွယ်ဝှက်မထားပေ။ သူ့ကို လူတွေက မယုံကြည်။ သည် ကိစ္စကို လွယ်လွန်းပါသည်ဟု ပြောပြနေသည်က မိမိကိုယ်ကို အောက် ကျိုးနှိမ်ချပြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု မြင်လျှင် တော်ပါသေးသည်။ သည် လိုမှမဟုတ်ဘဲ လူတွေကြားထဲမှာ အသံကောင်း အော်ဟစ်ပြနေတာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ဒီလို အစာငတ်ခံတဲ့ကိစ္စဟာ လွယ်ကူတဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ယူလို့ ရတာကို သိလို့ တစ်ပတ်ရိုက်လုပ်နေတာပါကွာဟု ပြောဆိုနေကြသည်။

အချို့လူများက မောက်မာရိုင်းစိုင်းစွာဖြင့် အစာငတ်ခြင်းရဲ့ လွယ်ကူခြင်းကို ဝန်ခံရန် နည်းလမ်းမျိုးစုံဖြင့် အတင်းအကျပ် ကိုင်လာကြသည်။ သူသည် စိတ်ရှည်သည်းခံသည်။ အချိန်တွေ ကြာမြင့်လာသောအခါ နေသားတကျလို ရှိလာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းထဲ၌ လောင်ကျွမ်းပူလောင်နေသော မကျေနပ်ခြင်းက အမြဲတစေ တမြေ့မြေ့နှင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သည်။

အစာငတ်ခံခြင်းကို အချိန်ကာလ မည်ရွေ့မည်မျှ သတ်မှတ်စေကာမူ သူ့အဖို့ မိမိစိတ်ဆန္ဒအလျောက်သာ ဤအလုပ်မှ စွန့်ပစ်ထွက်ခွာခဲ့ခြင်းမရှိ။ အမှန်တကယ်ဖြစ်သင့်သည်မှာ အစာငတ်ခံ သတ်မှတ်ခွင့်ပြုသင့်ပေသည်။ ရက်ပေါင်း (၄၀) ဟု အစာငတ်ခံခြင်းရက်ကို ပြုစုစီစဉ်သူက သတ်မှတ်ထားသည်။ ပန်းချီဆရာအား ထိုသတ်မှတ်ရက်ထက် ကျော်လွန်ပြီး အစာငတ်ခံခြင်း ခွင့်မပြုပေ။ ထိုရက်ထက် ကျော်လွန်ပြီး မြို့ကြီးများမှာပင် ခွင့်မပြုသည့်အတွက် ခိုင်မာကောင်းမွန်သော အကြောင်းပြချက်ကလည်း ရှိ၏။ အစာငတ်ခံနေစဉ် အချိန်ကာလ၌ လူအများ စိတ်ဝင်စားမှု ရက်ပေါင်း (၄၀) ခန့်သာ အများဆုံးဖြစ်သည်။ အတွေ့အကြုံများက သက်သေပြခဲ့သည်။ ထိုရက် (၄၀) ပြည့်ရန်အတွက် ကြေညာခြင်းဖြင့် မှန်ကန်အောင် တွန်းအားပံ့ပိုးပေးမှသာလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုရက်ပေါင်း (၄၀) ကျော်လွန်လာခဲ့လျှင် မြို့၏ စိတ်ပါဝင်စားမှုမှာ ပျောက်ကွယ်ဆုတ်ယုတ်သွားတော့သည်။ စာနာထောက်ထားသည့် ကူညီမှုများကလည်း သိသာထင်ရှားစွာ အားနည်းပါးလျှာသွားတော့သည်။ ရက်အတိုးအလျှော့ အနည်းငယ်ရှိသော်လည်း အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် တစ်မြို့နှင့် တစ်မြို့၊ တစ်နယ်နှင့် တစ်နယ် ရက်အလျှော့အတင်းအရ ရက်ပေါင်း (၄၀) သည် ကန့်သတ်စည်းမျဉ်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရက်ပေါင်း (၄၀) ပြည့်သည့်နေ့ကို ရောက်ရှိခဲ့လျှင် ပန်းဆောင်ပန်းမြှောင်နှင့် ခြယ်သမ္ပမ်းမံထားသော လှောင်အိမ်ကို ဖွင့်သည်။ စိတ်အားထက်သန်နေသောလူများ ပြခန်းမအပြည့်။ စစ်တီးဝိုင်းကလည်း တီးမှုတ်။ ဆရာဝန်နှစ်ဦးကလည်း လှောင်အိမ်အတွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။ ထိုသို့ အစာငတ်ခံခြင်း အကျိုးတရား သက်ရောက်မှုကို စစ်ဆေးတိုင်းတာပြီးနောက် အသံချဲ့စက်မှ စစ်ဆေးတွေ့ရှိမှုများကို

ကြေညာသည်။ နောက်ဆုံး ကြေညာပြီးစီးသည်နှင့် မိန်းမငယ်နှစ်ဦး ပေါ်လာပြီး ဤကဲ့သို့ ဂုဏ်ပြုခြင်းအစီအစဉ်ကို မိန်းမငယ်နှစ်ဦးမှာ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်လျက်ရှိကြသည်။ ထို့နောက် ပန်းချီဆရာကို လှောင်အိမ်ထဲမှ ထွက်လာစေပြီး စားပွဲသေးသေးတစ်လုံးဆီသို့ ဖေးမတွဲကူပေးရန် သူတို့ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစားပွဲငယ်ပေါ်တွင် အထူး သင့်လျော်ကောင်းမွန်သော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို စနစ်တကျ ရွေးချယ်စီမံထားသည်။ ထိုအစားအစာများမှာ နာတာရှည် လူမမာများနှင့် သင့်လျော်လိုက်ဖက်သော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ဖြစ်သည်။

ဤလို အစာခံပွဲသည် အချိန် အလွန်နီးကပ်စွာ ကျရောက်လာသောအခါ ပန်းချီဆရာသည် အမြဲတမ်း ခေါင်းမာလေ့ရှိတော့သည်။ သူသည် အရိုးစုသာရှိသော လက်မောင်းကို မိန်းမပျိုလေးများဝင်လာပြီး တွဲခေါ်ရန် ကိုယ်ကို ညွတ်ကိုင်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ပန်းချီဆရာသည် မတ်မတ်ရပ်လို့ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ ဘာကြောင့် အစာငတ်ခံနေတာကို ရပ်ဆိုင်းပစ်ရမှာလဲ။ ရက်ပေါင်း (၄၀) အစာငတ်ခံလာခဲ့ပြီးပြီပဲမဟုတ်လား။ အစာငတ်ခံသမားအဖြစ် နာမည်ရလာတာ အချိန်ကာလကြာခဲ့ပြီပဲ။ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီဆိုတာ တောင် မသိတော့။ ခုမှ ဘာကြောင့် ရပ်ပစ်ရမှာလဲ။ ခုမှ အစာငတ်ခံလို့ ကောင်းတဲ့ အခြေအနေရှိသေးတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီအခြေအနေထက် ပိုကောင်းမယ်။ အကောင်းဆုံး အနေအထားတစ်ခုဆီကို နီးကပ်လာပြီ မဟုတ်လား။ သူသည် ဒီထက်ပိုမိုပြီး အစာငတ်ခံနိုင်သည်ဆိုသော အောင်မြင်မှုကျော်ဇောမှုကို ချိုးဖျက်ဖို့ရန် ခွင့်ပြုသင့်သလား။ သူကိုယ်တိုင် တင်ထားသော စံချိန်လောက်တော့ မဖြစ်သင့်ပေ။ ဘယ်လိုလူသားမျိုးမှ စိတ်မကူးဖူးသော ပြကွက်တစ်မျိုးဖြင့် မိမိစံချိန်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ချိုးဖျက်ပြသရန် လိုအပ်နေသည်။ သူ သိထားသည်မှာ သူ၏ အစာငတ်ခံနိုင်ရည်မှာ အကန့်အသတ်၊ အတားအဆီးမရှိသည်ကို နားလည်သိရှိထားသလား။ သူ၏ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ဟန်ဆောင်ရာတွင် အလွန်အကျူး ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ရှည်စွာဖြင့် သူ့အပေါ် ပြသဖို့ရန်အတွက် ဝန်တိုကြသည်။ စိတ်ရှည်သည်းခံ၍ အစာငတ်ခံ ပြသနေတာတောင် သူ

တို့က ဘာကြောင့် စိတ်ရှည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း မရှိကြပါကလား။ သည်
 အပြင် အကြောင်းတစ်ချက်မှာ သူသည် မောပန်းနွမ်းနယ်နေလေပြီ။ သူ
 သည် ကောက်ရိုးတွေပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး မှေးထိုင်နေသည်။ ထိုင်
 နေရာမှ ယခုထလိုက်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများရှိရာဆီသို့ ဆင်းသွားရန်
 ပြင်ဆင်သည်။ သူ့မှာ အော့နှလုံးနာအန်ချင်လာသည်။ ထိုအရာမှာ မိန်းမပျို
 နှစ်ဦး ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အစာငတ်ခံခြင်းကို စွန့်ပစ်ရန်
 နှောင့်ယှက်တော့သည်။ သူသည် ဖီလာဆန်ကျင်စိတ် ပေါ်လာတော့သည်။
 ထို့နောက် မိန်းမပျိုများကို မော့ကြည့်မိသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးများတွင်
 ပျူငှာယဉ်ကျေးလှသည်။ အမှန်တကယ်တော့ ထိုမိန်းမပျိုများ၏ မျက်လုံး
 များကား ရက်စက်ကောက်ကျစ်ပေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ခေါင်းကို
 ခါယမ်းလိုက်သည်။ အင်အားကုန်ဆင်းနေသော လည်ပင်းပေါ်တွင် ခေါင်း
 သည် လေးလံဝန်ပိနေတော့သည်။ ပြုလုပ်နေကျအတိုင်း တစ်ဖန်ပြန်ပြီး
 ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပဲ ရှိသည်။

စကားတစ်လုံးတစ်ပါဒမှမပြောဘဲ အစာငတ်ခံပွဲစဉ်သူသည် ရှေ့သို့
 ထွက်လာသည်။ သူ စကားပြောဆိုသော်လည်း အလကား ဖြစ်ပေမည်။
 တီးဝိုင်းသံကြောင့် သူ့စကားသံကို ကြားရမည်မဟုတ်ပေ။ သူသည် အပေါ်
 သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို မတင်၍ မြှောက်ပြသည်။ ပန်းချီဆရာ၏ အပေါ်တွင်
 သူ့လက်များက ရှိနေသည်။ ကောင်းကင်ဘုံဆီသို့ ရည်ရွယ်တိုင်တည်ဟန်
 ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ သည်ကောက်ရိုးပုံထဲမှာရှိသော သတ္တဝါသည် ကောင်း
 ကင်ဘုံ ဘုရားသခင်၏ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားနေရသော လူစွမ်းကောင်း
 တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လူစွမ်းကောင်းမျိုး အမှန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အစာငတ်ခံ
 ပြပွဲကို စိစဉ်သူ၏ လူစွမ်းကောင်းနှင့် မတူပေ။ ဤကဲ့သို့ တိုင်တည်ရည်ရွယ်
 ပြီးသည်နှင့် ပန်းချီဆရာ၏ ပိန်ချုံးချည့်နဲ့နေသော ခါးကို သူ့လက်ဖြင့်
 လာဖက်တော့သည်။ သည်လို ဂရုတစိုက် ပွေ့ဖက်ပြခြင်းမှာ ပိုလွန်းနေ
 သည်။ ထိုသို့လုပ်ပြခြင်းမှာ ယိုင်နဲ့ချည့်နဲ့သော ရုပ်အခြေအနေကို သိမြင်
 ကြပေမည်။ သူ့ကို ပွေ့ချီပြီး၊ လန်ပြီး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသော မိန်းမပျို
 များထံသို့ ပြောင်းလွှဲပေးလိုက်သည်။ သူသည် ပန်းချီဆရာကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့
 အလစ်တွင် ခါယမ်းလှုပ်ပေးလိုက်သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခြေထောက်

များသည် လှုပ်ယမ်းသွားသည်။ ပန်းချီဆရာသည် သူ့စိတ်ကို လျှော့ချခဲ့တော့သည်။ သူ့ဦးခေါင်းငိုက်ကျိုးနေသည်မှာ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ချိန်သီးဆွဲထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး အစီအစဉ်မဲ့ ရောက်ရှိလာသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ပန်းချီဆရာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း၌ ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ ခြေထောက်များမှာ အကြောဆွဲလျက် ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နီးကပ်စွာ ပူးကပ်နေသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် တရွတ်တိုက်ဆွဲလျက် ခြေများက မြေပြင်ကိုစမ်း၍ ရှာဖွေလျှောက်နေသည်နှင့် တူသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် ငှက်မွေးနုကလေးတစ်မျှင်စာမျှ လေးလံတော့သည်။ ငှက်မွေးကလေးလောက် အလေးချိန်ကို သူ မထိန်းထားနိုင်တော့။ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ဦးပေါ်သို့ မှီတွယ်လိုက်ရသည့် အခြေအနေဆိုးဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သူ မှီတွယ်လိုက်သော မိန်းမပျိုကလေးမှာ အကူအညီရရှိရန် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ပတ်လည်သို့ မျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်နေသည်။ မိန်းမပျိုစရာ သည်လို ဂုဏ်ယူဖွယ် ပြကွက်အခန်းမျိုးကို ပါဝင်ပတ်သက် ပြသရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားရှိခဲ့ပုံ မရပေ။ သူမအဖို့ ပန်းချီဆရာနှင့် သူမမျက်နှာကို မထိရလေအောင် ခေါင်းကို လှည့်နိုင်သမျှ လှည့်လိမ်ထားသော်လည်း မလွတ်နိုင်ပေ။ အခြားသော ကံကောင်းသွားသည့် မိန်းမပျို တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှပင် သူမကို အကူအညီပေးဖို့ရန် မမြင်တွေ့ရပေ။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော သူမ၏လက်များဖြင့် ပန်းချီဆရာ ဒူးခေါင်းရိုးကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရရှာတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ ပန်းချီဆရာအား တွဲခေါ်လာသူ မိန်းမပျိုလေးသည် မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာသည်ကိုကြည့်ပြီး ပြပွဲကြည့်ရှုသူ ပရိသတ်များမှာ အလွန်တရာမှ ကျေနပ်အားရကြသည်။ ပြပွဲအကူတစ်ယောက်ကို သူမနေရာ၌ လဲလှယ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုသူသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာကတည်းက ကြိုတင်စောင့်နေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပန်းချီဆရာမှာ ပြန်လည် ရှင်သန်ထမြောက်လာရန်အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်ရန်၊ ကြားကာလရှိနေရန်နှင့် အစာငတ်ခံခြင်းပြပွဲကို တစ်ဖန် ဝင်လိုက်၊ အနားယူ အားပြန်ဖြည့်နိုင်ခြင်းလုပ်လိုက်နှင့် တစ်လှည့်စီ အနားယူနေထိုင်လာခဲ့သည်။

သူ၏ ဘဝတစ်သက်တာသည် ဟောဒီကမ္ဘာကြီးက ဂုဏ်ပြုချီး
မြှောက်မှုကြောင့် မမြင်ရသော ဂုဏ်ရှိန်ကြီးမြတ်ခြင်းဖြင့် တောက်ပလင်း
လက်လို့ နေပါကလား။ သည်လို ဂုဏ်အရှိန်အဝါ ရှိနေစေကာမူ ပန်းချီ
ဆရာရဲ့ စိတ်သောကဝန်ကို ဘယ်သူတွေကမျှ နက်ရှိုင်းလေးနက်မှု မရှိ
ကြပေ။ ဘယ်လို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းမျိုးကို သူ လိုချင်တာ ပါသလဲ။
ပန်းချီဆရာအတွက် သနားကြင်နာစိတ်တွေ ဝင်လာသော စိတ်ကောင်း
ရှိသူ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က အကျိုးနဲ့အကြောင်းနဲ့ ရှင်းလင်းပြောဆို
ပြီး နားချဆွေးနွေး ပြောဆိုလာခဲ့သော်လည်း ပန်းချီဆရာသည် အမျက်
ဒေါသ ကြီးမားစွာဖြင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန် ပေါက်ကွဲတတ်တော့သည်။

ပန်းချီဆရာ၏ စိတ်သောကခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း အကြောင်း
ရင်းမှာ အစာငတ်ခံခြင်းကြောင့်ဟု ဝေဖန်ထောက်ပြခဲ့လျှင် သည်းမခံနိုင်
အောင် စိတ်ဆိုးလာသည်။ အစာငတ်ခံရက် များလာသောအခါမှာ သူ့ကို
ထိုသို့ ပြောဆိုလာပြန်လျှင် အရင်ကထက် ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲခံစား
ရသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လှောင်အိမ်သံတိုင်တွေကို
လှုပ်ခါ ဆောင့်ဆွဲလှုပ်တတ်သည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်လာသောအခါ လူအများ
ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည်။ အစာငတ်ခံပြပွဲ စီစဉ်သူအနေဖြင့်
ပန်းချီဆရာ ဒေါသပေါက်ကွဲမှုမျိုးကို အပြစ်ဒဏ်ပေးရန် နည်းလမ်းတွေ
ရှိပြီးသားပဲ။ ပြပွဲစီစဉ်သူက ဒဏ်ပေးခြင်းနည်းကို ပိုပြီး သဘောတကျ
ကျေနပ်ပုံရသည်။ ပန်းချီဆရာ၏ ရိုင်းစိုင်းသော အပြုအမူမှာ ခွင့်လွှတ်
သင့်သည့် အပြုအမူဖြစ်သည်ဟု ပြပွဲကြည့်ရှုသူများကို စီစဉ်သူက တောင်း
ပန်မည်။ သည်လို ပြုမူလှုပ်ရှားမှုမျိုးမှာ အစာငတ်ခံနေစဉ်အတွင်း ဖြစ်
လာသော ဒေါသမာန်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ စားကောင်းသောက်ကောင်းများ
စုံလင်စွာ စားသောက်နေရသူများအဖို့ သည်လိုဒေါသမျိုး ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကို
အသိခက်၊ နားလည်ရခက်ခဲနေပေလိမ့်မည်ဟု စကားကို လမ်းကြောင်း
လွှဲဖယ်၍ ပြောင်းသွားတော့သည်။ ဟောဒီပန်းချီဆရာ အစာငတ်ခံရက်
ထက် ပိုပြီး ရက်ကြာတဲ့အထိ အစာငတ်ခံပြမယ်လို့ ပြောနေပြန်ပြီ။
ပြပွဲကြည့် ပရိသတ်များခမျာ ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်နိုင်စရာမရှိဘဲ ကြားလုံး
ထုတ်ခြင်းပါပဲဟု ပြောဆိုပြီး စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပြောင်းသွားတော့

သည်။ ကြီးမားမြင့်မြတ်သော ရည်မှန်းချက်ထားရှိခြင်းသည် စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းထားရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကို ခြိုးခြံစွာ ကျင့်ကြံခြင်းသည် ဖြောင့်မတ်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ဤဟာကို သံသယကင်းရှင်းစွာနှင့် ယုံကြည်မိသည်ဟု ရှင်းလင်းပြောဆိုကြပြန်သည်။ ပြပွဲစီစဉ်သူ အပြောနှင့် လုံးဝ ဖီလာဆန်ကျင်ဖက် အကြောင်းများဆီသို့ ပြန်လှည့်သွားပြန်သည်။ သူက ဓာတ်ပုံများကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုဓာတ်ပုံများကို ရောင်းချပေးနေပါပြီ။

ထိုဓာတ်ပုံများမှာ ရက်ပေါင်း (၄၀) ပြည့်မြောက်တွင် အစာငတ်ခံပန်းချီဆရာကို ရိုက်ကူးထားသောပုံများ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် အားအင်ဆုတ်လျော့ပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် သေငယ်စောငင်နေသော ပန်းချီဆရာ၏ ရုပ်ပုံဖြစ်သည်။ သည်လို အမှန်တရား သစ္စာကို ကပြောင်းကပြန် ပြုလုပ်ပြခြင်းသည် ပန်းချီဆရာအတွက် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ များခဲ့လေပြီ။ သည်အတွက်ကြောင့် ပန်းချီဆရာအဖို့ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစရာ အသစ်အဖြစ် ထပ်မံ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤအကျိုးဆက် အကြောင်းတရားကြောင့်ပင် ကန့်သတ်ရက် မရောက်မီ ပန်းချီဆရာသည် အစာငတ်ခံခြင်းကို နိဂုံးချုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နားလည်သိရှိမှုကင်းမဲ့ခြင်းသည် အသိဉာဏ်မဲ့သော လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက် ပြောင်းလဲပစ်ရန်မှာ ဖြစ်နိုင်ချေမရှိတော့။ ပန်းချီဆရာသည် စိတ်ဓာတ်အပြည့် ယုံကြည်စွာဖြင့် သံတိုင်များနောက်ကွယ်တွင် ရပ်နေမိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဓာတ်ပုံများကို ပြပွဲစီစဉ်သူက ထုတ်ပြလာသောအခါ ပန်းချီဆရာသည် ညည်းညူတမ်းတပြီး ကောက်ရိုးများဆီသို့ သွားပြီး မိမိကိုယ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်အခါကျမှ ပြပွဲကြည့်ပရိသတ်များသည် ပန်းချီဆရာရှေ့ဆီသို့ တိုးလာပြီး ကြည့်ရှုရဲတော့သည်။

နှစ်တွေ ကြာမြင့်လာပြီးသောအခါ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့၊ တွေ့ခဲ့ဖူးများသော ထိုအစာငတ်ခံပွဲကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှ အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောပြစေသောအခါ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိနားမလည်နိုင်အောင် စိတ်မှာ အံ့ဩရပါကလား။ အကြောင်းရင်းကို ရှေ့မှာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ အပြောင်းအလဲဆိုသည်မှာ ပြပွဲကြည့်သူ ပရိသတ်ထဲတွင် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သည်အပြောင်းအလဲမျိုးသည် ဖြစ်နိုင်ချေရှိ

သော ပြောင်းလဲခြင်းတရား ဖြစ်သည်။ ဒါကို ဂရုတစိုက် ဒုက္ခခံပြီး မစူးစမ်းချင်ကြတော့ပေ။ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာအတွက် သာယာလှပသော နေ့တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် သူ့ကို သဲကန္တာရတစ်ခု လို ရှောင်ရှားခဲ့ကြသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ ပြပွဲကြည့်သူ ပရိသတ်များ မှာ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာရှေ့မှ ဖြတ်သန်းလျက် အံ့ဖွယ်စိတ်ဆွဲဆောင်မှု ပို၍ရှိသော အခြားအရာများဆီသို့ မျောပါသွားကြလေပြီ။

နောက်ဆုံးအခြေအနေအဖြစ် အစာငတ်ခံပွဲစဉ်သူက ဥရောပတိုက် တစ်ခြမ်းဘက်ဆီသို့ အလျင်အမြန် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တော့သည်။

ပြပွဲ စီစဉ်သူအနေဖြင့် ဟိုတစ်နေရာ မဟုတ်လျှင် ဒီတစ်နေရာကို စိတ်ပါဝင်စားမှုတော့ ရှိနေကောင်းပါရဲ့ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ဥရောပတိုက်ကို မွှေနှောက်ရှာဖွေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ အလဟဿ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ရသည်။ သည်လိုရောက်လေရာ နေရာဒေသတိုင်းမှာ ကြေးစားအစာငတ်ခံပွဲဆိုလိုက်တာနှင့် အော့နုလုံးနာ ရွံရှာနေကြသော လူအားလုံးကို တွေ့မြင်ရတော့သည်။ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မှာ အခုချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ဤဖြစ်ရပ်ရဲ့ အမှတ်အသား သတိပေးချက်များ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဂရုတစိုက် အမှတ်တမဲ့ကြောင့်သာ ပေါ့ပါးနေခဲ့သည်။ အတင်းအကျပ် နှိပ်ကွပ်သိုထားမှုကြောင့် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ဂုဏ်ယူဖွယ် အောင်မြင်ခဲ့သည့် အချိန်ကာလ ဖြစ်နေသေးတာကိုး။

တကယ့်အမှန်ကို ယခုလို အခါသမယ၌ နောက်ကြောင်းပြန်လှန်ကြည့်မိလျှင် မြင်တွေ့ရပေမည်။ ယခုတော့ အလွန်နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။ လာမည့် အနာဂတ်ကာလတွင် အစာငတ်ခံပွဲသည် ခေတ်စားလာမည့် ဖက်ရှင်ပွဲဖြစ်မည်မှာ သေချာပါသည်။ လက်ရှိ ပြပွဲကြည့်သူများနှင့် သင့်လျော်လိုက်ဖက်တော့မှာ မဟုတ်ပေ။ သည်တော့ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာ ဘာလုပ်မလဲ။ တစ်ခါတုန်းက လက်ခုပ်ဩဘာသံ တည်ညံ့၊ လူတွေ အုတ်အော်သောင်းတင်း အားပေးကြည့်ရှုခံခဲ့ရသော သူ့ခေတ်။ အပြင်အပ ဆီသို့ မထွက်ရဲ။ ရွာထဲက လမ်းတွေပေါ်က ဈေးတန်းတွေဆီကို မထွက်ဝံ့။ ခုအနေအထားမှာ တခြားအသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တစ်မျိုးတစ်မည်

ကို ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင် စားသောက်ရန်အတွက် ပန်းချီဆရာ အသက် အရွယ်သည် အိမ်ရှယ်လာနေပြီ။ ထို့ပြင် ပန်းချီဆရာသည် အစာငတ်ခံခြင်း အလုပ်ကိုမှ မလုပ်ကိုင်ရလျှင် မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်လောက်အောင် ယုံကြည် စွဲလမ်းနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် အစာငတ်ခံပြပွဲ စီစဉ်သူထံမှ ထွက်ခွင့်ကို ပြောဆိုတော့သည်။ အခစား အလုပ်သမားအဖြစ် ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီးတစ်ခု တွင် လုပ်ကိုင်သည်။ အလုပ်အကိုင်နှင့်၊ ပတ်သက်သည့် ပဋိညာဉ် စည်းကမ်းသဘောတူ အချက်အလက်များကိုပင် မဖတ်ရှုတော့ပေ။ ထိုသဘောတူ ပဋိညာဉ်ကို ဖတ်ကြည့်မိလျှင် ပန်းချီဆရာအဖို့ စိတ်ထိခိုက် ခံစားရပေမည်။

အမြဲတမ်း အစားထိုး အသစ်ပြောင်းလဲနေတတ်သော ဆပ်ကပ် အဖွဲ့ကြီးမှာ ယန္တရားကိရိယာများ၊ တိရစ္ဆာန်များ၊ လူများအတွက် အချိန်အခါမရွေး လိုနေတတ်သည်။ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာအတွက် အမှန်တကယ် အလုပ်ရှိသည်။ ပန်းချီဆရာကလည်း ငှားရမ်းခကြေးကို သူ့ဘက်မှ အဆမတန် တောင်းယူခြင်း မရှိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သည်ပြင် သူ့ကို ငှားရမ်းခြင်းသည် ပန်းချီဆရာကို ငှားရမ်းခြင်းမဟုတ်ပေ။ သူ့ရဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်းနှင့် လူသိများခြင်းကိစ္စကိုသာ ငှားရမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့အဖို့ အလုပ်ရရှိခဲ့ခြင်း ပို၍ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့ကလည်း ပန်းချီဆရာလုပ်သည့် အစာငတ်ခံခြင်းအလုပ်၏ ထင်ရှားမှုကို အလေးအနက် စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ သည်အလုပ်က အသက်အရွယ် ရင့်လာသော်လည်း အကြီးအကျယ် ဆိုးဝါးထိခိုက်မှုမရှိပေ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု အရည်အသွေး ကျဆင်းနေသူအဖို့ ငြင်းဆန်ပစ်နိုင်ရန် ခက်ခဲသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပန်းချီဆရာသည် လူမသိ၊ သူမသိ တိတ်တဆိတ် သူတို့ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူ ဖြစ်သည်။ ဟိုအရင်ကလိုပဲ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာမှာ အစာငတ်ခံခြင်းကို လုပ်ကိုင်နိုင်ကြောင်း အသည်းအသန်ပြောသည်။ သူတို့က ပန်းချီဆရာစကားကို လုံးဝ ယုံကြည်လိုက်ကြသည်။ ပန်းချီဆရာကိုယ်တိုင်ကပင် အစာငတ်ခံမည့်ရက်ကို ကန့်သတ်ခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုသည်။ သူတို့က ပန်းချီဆရာ၏ တင်ပြချက်ကို လိုက်လျောကြသည်။ သူကိုယ်တိုင် မတင်ဖူးသေးသော

အစာငတ်ခံခြင်းစံချိန်ကို သူ တင်ခွင့် ရရှိသွားလေသည်။ သူ တင်လိုက် သည့် အစာငတ်ခံခြင်းစံချိန်ကြောင့် ကမ္ဘာကြီးသည် ကြက်သေသေလောက် အောင် အံ့အားသင့်စေခဲ့သည်။ သည်သတင်းကို အခြားသော အစာငတ် ခံသူများ ကြားရသောအခါ ပြုံးစရာတစ်မျိုး နှိုးဆွပေးလိုက်သလို ဖြစ် သွားသည်။ ပြပွဲကြည့်သူထဲတွင် ပြောင်းလဲနေပြီဆိုသော ရွှေလျားမှုကို ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်း မရှိခြင်းကြောင့် သူတို့ ပြုံးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အစာ ငတ်ခံ ပန်းချီဆရာသည် ဒါကို အထစ်အငေါ့မရှိ မေ့ပျောက်လိုက်ပြီး နောက် စိတ်အားတက်ကြွခြင်း ရှိလာတော့သည်။

ပန်းချီဆရာသည် အခြေအနေမှန်ကို ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့လှောင်အိမ်ကိုလည်း သတိထား အာရုံစူးစိုက်ရာ ဗဟိုကွင်း လယ်ကောင်မှာ မထားတော့ချေ။ လက်ရှိအနေအထားကို သူက ထည့် သွင်းတွက်ချက်မိခဲ့သည်။ ကွင်းအပြင်ဘက်မှာရှိသည့် တိရစ္ဆာန်လှောင်အိမ် တွေကံဘေး အနီးအနား၌ ထားစေသည်။ ပန်းချီဆရာ၏ အစာငတ်ခံ လှောင်အိမ်အထက်ဘက် ဘေးနှစ်ဖက်ကို ကြီးမားသော ပိုစတာတွေနှင့် ဘောင်ခတ်စိုက်ထူထားသည်။ ထိုပိုစတာကြီးတွေပေါ်မှာ စာလုံးကြီးများ ဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရေးသားထားသည်။ ထိုရေးသားထားသော စာက လှောင်အိမ်ထဲမှာ ဘယ်လို အရာဝတ္ထုမျိုးရှိတယ်ဆိုတာကို အသိပေးထား သည်။ ဆပ်ကပ်ပွဲကြည့် ပရိသတ်များသည် အားလပ်ချိန်များတွင် တိရစ္ဆာန် လှောင်အိမ်များရှိရာဆီသို့ ကြည့်ရှုရန် စုပုံရောက်လာကြသည်။ သူတို့ သည် အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာလှောင်အိမ်ရှေ့ဆီမှ ရှောင်လွှဲသွား၍ မရ ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖြတ်သန်းသွားခဲ့လျှင် ပန်းချီဆရာအား တဒင်္ဂီမျှ ရပ်၍ ကြည့်မိလေသည်။ နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါသူများသည် ကျဉ်းကျပ်သော ဝင်ထွက်လမ်းတစ်လျှောက် အတင်းတိုးကြိတ်ပြီး အလှ အယက် မလုပ်ခဲ့ကြလျှင် သူ့အား အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရပ်၍ ကြည့်ရှုသွား ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်အတွက်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုရှိသော တိရစ္ဆာန်ရိုင်း များ၏ လှောင်အိမ်များဆီသို့ လမ်းတွင် ရပ်တန့်နေရသည်ကို နားလည် သိရှိပုံမရပေ။ သည်အတွက်ကြောင့်ပင် ပန်းချီဆရာ၏ လှောင်အိမ်ကို စိမ်ပြေနေပြေ အေးဆေးစွာဖြင့် မည်သူမျှ ရပ်တန့် ကြည့်ရှုမရပေ။ ထို့

ကြောင့် ပန်းချီဆရာအတွက် သူတို့ကို မနှစ်မြို့စရာ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ အားလပ်ချိန်မှာ သူ့ကို လာရောက်ကြည့်ရှုသည့် နာရီပိုင်းအချိန်ကို သူ့ဘဝ အောင်မြင်ခြင်း ရယူချိန်အဖြစ် လက်ခံယူလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပင် အားလပ်ချိန်ရောက်ရန် သူသည် စောင့်မျှော်နေရခြင်းကိုပင် စိတ်တိုတော့သည်။ တသီတတန်းကြီး သူ့ဆီသို့ ရွှေ့လျားစီးပျောလာနေသည်ကို ကြည့်နူးဖွယ်ရာ ရှင်မြူးခဲ့သည်။ ထိုအရာမှာ ခဏငယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ လူများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပန်းချီဆရာသည် ကိုယ်တိုင် စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ရပ်ကို ပြဋ္ဌာန်းချမှတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ လှုပ်ရှားနေသော လူစုလူဝေးကြီး၏ ရွှေ့လျားမှုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိသည်။ ထိုလူစုကြီးမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ဆီသို့သာ ရွှေ့လျားသွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် စစ်ဆေးတွေ့မြင်ချက် ဖြစ်သည်။ ခြွင်းချက်မရှိ။ မိမိကိုယ်တိုင် အယူစွဲကြီးသူများ၊ အသိရှိရှိဖြင့် သံသယဝင်နေသူများပင် ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

အမှန်တကယ်ပင် ဆပ်ကပ်ပွဲကြည့်သူ အများစုကြီးသည် တိရစ္ဆာန် ရိုင်းများ၏ လှောင်အိမ်ဘက်ဆီသို့ ရွှေ့လျားသွားနေကြသည်။ သူတို့ကို အဝေးဆီမှ လှမ်းမြင်တွေ့ရသောနေရာတွင် ဆက်လက်ရှိနေလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆရာရှိသည့် လှောင်အိမ်အနီးအနားဆီသို့ ရှေ့တိုးလာကြသည်။ ထိုလူအုပ်ကြီးမှာ အုပ်စုနှစ်စု ကွဲသွားကြပြီး ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်သံများဖြင့် အဆက်မပြတ် ရိုင်းစိုင်းစွာဖြင့် နားများကွဲထွက်သွားမတတ် ဆူညံလွန်းသည်။ ထိုလူစုလူဝေးတို့သည် လူသစ်များနှင့် တိုးလာနေသည်။ သူ့လှောင်အိမ်တွင် လူတစ်စုမှာ ရပ်နေချင်သည်။ ပန်းချီဆရာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုချင်သည်။ မကြာခင်က ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားချက်များမှာ ထိုလူစုကို နောက်လူစုလောက် နှစ်သက်လိုလားစိတ် မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ် သူ့ကိုကြည့်ရှုစေချင်သောစိတ်မှာ မိမိကို အသိအမှတ်ပြုစေလိုသော ခေါင်းမာမှုသာ ဖြစ်သည်။ အခြားလူစုလူအုပ်မှာ တည့်တည့်မတ်မတ်တန်းပြီး တိရစ္ဆာန်များရှိရာ နေရာဆီသို့ သွားရောက်လိုသူများ ဖြစ်သည်။ အလောတကြီး ဖြစ်နေသူများ ကျော်ဖြတ်သွားပြီး နောက် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသူများ ရောက်လာကြပြန်သေးသည်။ ဤနေ့

ရာမှာ မရပ်နေကြဖို့ တစ်စုံတစ်ဦးမျှ မတားဆီးကြတော့ပေ။ စိတ်ဝင်တစား ရှိပါလျှင် အချိန်ကာလ မည်မျှကြာမြင့်သည်အထိ ရပ်ကြည့်နေနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း သည်လူတွေမှာ ခြေလှမ်းမြန်မြန်ဖြင့် ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ ပန်းချီဆရာကို တစ်ချက်ကလေးမျှ စောင်းငဲ့ကြည့်ရှုသွားခြင်း မရှိခဲ့။ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေထားရာ လှောင်အိမ်တွေဆီသို့သာ ရောက်ရှိရန် စိတ်စောပြီးသွားနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ပန်းချီဆရာအတွက် ရှားပါး တွန့်တိုသော ကံကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်မျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရသေးသည်။

ဖခင်ဦးဆောင်သော မိသားစုတစ်စုက သူ့ကလေးများကို သူ့လှောင် အိမ်ရှိရာသို့ ခေါ်လာသည့် အချိန်အခါမျိုးမှာဖြစ်သည်။ ဖခင်က အစာငတ် ခံနေရသော ပန်းချီဆရာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အစာငတ်ခံခြင်း အကြောင်း အရာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းပြောပြတော့သည်။ သည်လို အစာ ငတ်ခံခြင်းနှင့် ယခု အစာငတ်ခြင်းမျိုး တူညီသော်လည်း ရှေးယခင်က အစာငတ်ခံခြင်းက ယခုထက် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ပြောပြသည်။ သည်အကြောင်းကို သူ့သားသမီးများကတော့ နားလည်သိရှိ ပုံမရ။ ဤအစာငတ်ခံခြင်း အကြောင်းကို ကျောင်းတွင်းကျောင်းပြင်မှာ သိရှိနားလည်အောင် သင်ကြားရခြင်း မရှိသော်လည်း အစာငတ်ခံခြင်းနှင့် သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လို ပတ်သက်လို့နေသလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တစ်တွေ၏ မျက်လုံးတွေက တောက်ပ၍ စိတ်ပါဝင်စားနေကြသည်။

ကောင်းမွန်သော၊ အသစ်ဖြစ်သော ခေတ်ကာလအချိန်တစ်ခု လုံးဝ စိတ်ချစွာ ရောက်ရပေဦးမည်ဆိုသည့်အချက်ကို ဖော်ပြပြောနေကြသည်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်လှောင်အိမ်တွေနှင့် သူ့လှောင်အိမ်ကို နီးကပ်စွာ မထားရှိ ခဲ့မိလျှင် ယခုအခြေအနေမျိုးထက် ပိုလို့ကောင်းမွန်မှာပဲဟု ပန်းချီဆရာ သည် သူတစ်ကိုယ်တည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြောဆိုနေမိသည်။ ပုပ် စော်ညှီစော် အနံ့အသက်တွေက ပျို့အန်ချင်စရာ။ အချိန်အခါ နေ့ညမရွေး ဝရန်းသုန်းကား ဆူညံနေသည်။ ထို့ပြင် သူ့ရှေ့မှနေ၍ သားရဲတိရစ္ဆာန် များကို ကျွေးသော သားရဲစိမ်းတုံးများကို ဖြတ်သန်းသယ်ယူသွားကြသေး သည်။ အစာကျွေးမွေးချိန်ဆိုလျှင် မာန်ဖီဟိန်းဟောက်ကြ။ သည်အရာ တွေက ပန်းချီဆရာကို စိတ်ကျသွားအောင် တရစပ်ပြုလုပ်နေကြသည်။

သို့သော်လည်း အုပ်ချုပ်စီမံမှုအပိုင်းကို ဒီလို မကျေနပ်မှုတွေကို အသိပေး မတင်ပြရဲပေ။ သူနှင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ နီးကပ်လျက် ရှိသော အချက်ကြောင့် လူအများအဖို့ ဘယ်ဟာတွေ ရွေးချယ်ရမလဲဆိုသည်ကို လွယ်လင့်တကူ ရွေးချယ်လို့ ရရှိသွားစေခဲ့တော့သည်။

သူက သားရဲတိရစ္ဆာန် များကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ လူစုလူဝေးတို့ သည် သားရဲတိရစ္ဆာန်ရှိရာဆီသို့ သွားရာတွင် ပန်းချီဆရာ၏ လှောင်အိမ် ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုလူများထဲမှ တစ်ဦး တစ်ယောက်က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမည့်သူ ပါလာတတ်သည်။ ထို့ပြင် သူ့ကို နေရာအပြောင်းအရွှေ့ ပြုလုပ်မလာဘူးဟု ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ပေ။ အတိအကျ ပြောဆိုလာခဲ့လျှင် သားရဲတိရစ္ဆာန်များဆီသို့ သွားရာလမ်းတွင် သူသည် အခက်အခဲ၊ အဆီးအတားတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်ဟု အကြောင်းပြ လို့ရသည်။

အမှန်တကယ်ပင် ထိုအဆီးအတားသည် အခက်အခဲတစ်ခုပင် ဖြစ် သည်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ကို အဆီးအတားကလေးမှာ မှေးမှိန်ဖျော့တော့ သွားရှာတော့သည်။ လူများသည် အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာကို စိတ်ပါဝင် စားခြင်း ဖော်ပြသူများထဲ၌ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဝင်စားသင့်သည်ဟု သော အဆန်းတကြယ်စိတ်ကူးကို တရင်းတနှီးရှိလာသည်။ ဤလို စိတ် ကူးစိတ်သန်းများ အစုအခဲ များပြားလာလေ၊ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာနှင့် ပတ်သက်သော သဘောထားများသည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီသို့ ရောက်ရှိ သွားသည်။ သူ့ဘက်က အစာငတ်ခံခြင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရက်ကြာမြင့် စွာ ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ယခုလည်း လုပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ် အရာကမှ သူ့ကို လုံခြုံအောင် မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ လူများသည် ပန်းချီ ဆရာကို ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့ကြလေပြီ။

ဟောဒီမှာ အငတ်ခံခြင်း အနုပညာအကြောင်း တစ်စုံတစ်ဦး တစ်ယောက်ကို ပြောဆိုရှင်းပြကြစမ်းပါ။ သည်လို အငတ်ခံခြင်းအပေါ် ဝေဒနာခွဲဝေ မခံစားတတ်သူသည် အစာငတ်ခံခြင်းကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ် ပြီး သိရှိနားလည်နိုင်မည် မဟုတ်။ လှပသော ပိုစတာများသည် ပေရေ ညစ်ညမ်းကုန်ပြီး အစိပ်စိပ်အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြီနေသည်။ ကြော်ငြာသင်ပုန်း လေးပေါ်မှာ အစာငတ်ခံသည့်ရက် အရေအတွက်များကို ဖော်ပြထားသည်။

ပြင်လိုက်ရေးလိုက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော်လည်း အခုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်သည်မှာ ကြာပြီ။ ရုံးဝန်ထမ်းတွေကလည်း အစပိုင်း ရက်တစ်ပတ် အနည်းငယ်အတွင်းက ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော်လည်း အခုတော့ သည်လို လုပ်ဖို့ မလိုအပ်တော့ဟု ယူဆလာဟန်တူသည်။

အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာမှာ အစာငတ်ခံခြင်းကို ရိုးသားစွာဖြင့် အစဉ်မပြတ် ပြုလုပ်လျက် ရှိနေ ဆဲပင်။ သူ့အဖို့ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ ကတည်းက မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ကျူး လုပ်ပြနေခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ ထိုအလုပ်သည် မည်သည့်အခက်အခဲမျှ မရှိပေ။ ရှေးအရင်က ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း လုပ်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အစာငတ်ခံလာသည့် ရက်ပေါင်း မည်မျှရှိသည်ကို ဘယ်သူကမျှ မရေတွက်တော့။ ရက်တွေကို မမှတ်သားသည့်အထဲတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဘယ်သူကမျှ မည်သည့်စံချိန် ချိုးနေပြီဆိုသည်ကို မသိတော့။ သည့်အတွက် သူ့နှလုံးသားမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ကြီးမားလာသည်။

တစ်ခါတုန်းက ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေသော လူတစ်စုက သူ့ရှေ့တွင် ရပ်ကြပြီး သင်ပုန်းပေါ်က ယခင်ရေးထားသော ရက်အရေအတွက်ကို ရယ်မောစွာဖြင့် ဖတ်ကြပြီး 'လိမ်လည်ထားတာတွေပဲ'ဟု ပြောသွားကြသည်။ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာသည် သူ့အလုပ်ကို ရိုးသားခြင်းဖြင့် လုပ်သူဖြစ်သည်။ အခုလို ပြောဆိုသွားကြသော သူများသာလျှင် လူတစ်ဖက်သားအပေါ် မလိုမုန်းတီး ရွံရှာစိတ်ကြီးသူများ ဖြစ်သည်။ ကောက်ကျစ်လိမ်လည်မှုများသာ ဖြစ်သည်။ လောကကြီးက အလုပ်ကို ရိုးသားစွာ အလုပ်လုပ်သော ပန်းချီဆရာအတွက် ရရှိမည့် ဆုလာဘ်ဂုဏ်ပြုခြင်းအပေါ် ကဖျက်ယဖျက် အလွဲသုံးစားလုပ်နေကြသည်။

သည်လိုနှင့် ရက်တွေ အလွန်ကြာလာပြီး အဆုံးသတ်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ တစ်နေ့မှာ အလုပ်ကြပ်တစ်ဦးက အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာလျှောက်အိမ်ကို မြင်တွေ့သွားသည်။ သူက ဤနေရာမှာ ဒီလောက်ကောင်းသော လျှောက်အိမ်ကို ဆွေးရိညစ်ပတ်နေသော ကောက်ရိုးတွေ ထည့်သိပ်ပြီး မည်ကဲ့သို့သော အကြောင်းကြောင့် ပစ်ထားရသနည်းဟု

အစောင့်များကို မေးမြန်းတော့သည်။ အစောင့်များက အလုပ်ကြပ်၏ အမေးကို တစ်စုံတစ်ဦးကမှ ဖြေကြားနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ လူတစ်ယောက်က ကြော်ငြာသင်ပုန်းကို မြင်တွေ့တော့မှ အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာကို သတိရသွားသည်။ သူတို့သည် တုတ်ချောင်းများဖြင့် ကောက်ရိုးဆွေးများကို ထိုးဆွလှန်ပစ်ကြသည်။ ပန်းချီဆရာကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ခုအထိ အစာငတ်ခံတုန်းပဲလား” ဟု အလုပ်ကြပ်က မေးမြန်းသည်။

“အစာငတ်ခံတာကို ဘာအကြောင်းကြောင့် ရပ်ပစ်ရမှာလဲ။ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး” ဟု အသံယဲ့ယဲ့ကလေးဖြင့် အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာက ပြောသည်။ အလုပ်ကြပ်က ပန်းချီဆရာ၏ အခြေအနေကို သူ့လူများ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ကိုယ့်နားထင်ကို ကိုယ့်လက်တစ်ချောင်းဖြင့် ခေါက်ပြသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ မင်း ကို ငါတို့က ခွင့်လွှတ်ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဒီလို အစာငတ်ခံတာကို ခင်ဗျားတို့ ချီးကျူး အံ့ဩကြမယ်လို့ ထင်တာဗျာ” ဟု အစာငတ်ခံ ပန်းချီဆရာက ပြောသည်။

“အို...ကျုပ်တို့ ချီးကျူးတာပေါ့” ဟု တရင်းတနီးလေသံဖြင့် အလုပ်ကြပ်က ပြန်ပြောသည်။ ပန်းချီဆရာက-

“အမှန်တော့ ဒါဟာ မချီးကျူးသင့်ဘူးဗျ” ဟု ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒီလိုဆိုလည်း မချီးကျူးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် မချီးကျူးသင့်တာလဲ”

“ဒီလိုဗျာ ကျုပ်က အစာကို အငတ်ခံမယ့်သူမို့လို့ပဲ။ အစာငတ်မခံဘဲ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်ဘူးဗျာ”

“မင်းက ဘယ်လိုကောင်လဲ။ အစာငတ်မခံဘဲ မနေနိုင်ဘူးဆိုတော့” အလုပ်ကြပ်က မေးသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုရင်...”

ပန်းချီဆရာသည် သူ့စကားကို ခဏတာမျှရပ်ထားပြီး ခေါင်းကို မပြီး နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ဖိစေ့ထားသည်။ အလုပ်ကြပ်၏ နားအနီးကပ်ပြီး နမ်းတော့မည့်ကဲ့သို့ပြုရင်း စကားကို ဆက်လက်ပြောသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျုပ် စားချင်သောက်ချင်တဲ့ အရာတွေ ရှာလို့ဖွေလို့ မရရှိခဲ့လို့ပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ် စားသောက်ချင်တာတွေ တွေ့ ရှိခဲ့လို့ကတော့ဗျာ အခုလို ဇီဇာကြောင်စရာရှိရင်လည်း တခြားလူတွေလို ခင်ဗျားတို့လိုပဲ တစ်ဝတစ်ပြဲကြီး စားသောက်ပစ်မှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ မယုံဘူးလား၊ ယုံကြည်စမ်းပါ” ဟု ပြောသည်။ ပန်းချီဆရာ သည် သူ့စကားကို နောက်ဆုံးပြောဆိုပြီးသည်နောက် ဘဝကို အဆုံး သတ်သွားတော့သည်။ သို့သော်လည်း ပန်းချီဆရာ၏ ယစ်မူးဝေရီသော မျက်လုံးများသည် တင်းမာခိုင်မာခြင်းကို အထင်းသား ဖော်ပြသည်။ ပန်းချီ ဆရာသည် အစာငတ်ခံခြင်းကို ဆက်၍ လုပ်နေပါသည်ဆိုသော ဂုဏ် မာနယူခြင်းကတော့ ကင်းဝေးသွားနေပြီ။

“ဒါကြီးကို ရှင်းလင်းပစ်လိုက်တော့ကွာ” အလုပ်ကြပ်က အမိန့် ပေးသည်။ ပန်းချီဆရာကို ကောက်ရိုးများနှင့် ရောထွေးပြီး အားလုံးကို ရှင်းလင်းမြေမြှုပ်လိုက်ကြသည်။ ပန်းချီဆရာ အစာငတ်ခံသော လှောင်အိမ် အတွင်းထဲသို့ ကျားပစ်ပျိုတစ်ကောင်ကို ထည့်သွင်းလိုက်သည်။ အချိန် ကြာမြင့်စွာ ညစ်ညမ်းနေသော လှောင်အိမ်တွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ခုန်ပေါက်ပျော်မြူးနေခြင်းကို ကြည့်ရှုမြင်တွေ့ရသူများမှာ စိတ်ရွှင်လန်း စရာ ကောင်းနေသည်။ ကျားသစ်တစ်ကောင်အတွက်လည်း ကျေနပ်ပုံ ရသည်။ ကျားသစ်ကြိုက်သည့် အစားအစာများကို အစောင့်များက ယူ လာပေးကြဟန်တူသည်။ ကျားသစ်တစ်ကောင်၏ လိုအပ်မှုကို ပွင့်အန် ကျမတတ် အစွမ်းကုန် ပံ့ပိုးပေးထားသောကြောင့် လွတ်လပ်မှုမှာ ကျား သစ်၏ မေးရိုးတစ်နေရာ၌ ကွယ်ဝှက်ပုန်းလှုံ့နေပုံ ထင်ရသည်။ ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်နှစ်သက်မှုသည် ရှင်သန်မက်မောမှု ကြီးမားစွာဖြင့် ပြင်းထန်အန် ကျ စီးဆင်းနေသည်။ ဤတုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကို ကြည့် ရှုရသူတို့က တော်ရုံသတ္တိဖြင့် မရနိုင်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပွဲကြည့်သူ တို့မှာ လှောင်အိမ်အနီးပတ်လည်တွင် ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်ပြီး စုပြုံ နေသည်။ အခြားတစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားဖို့ရန် ဆန္ဒမရှိကြ။

Franz Kafka ၏ *A Hunger Artist* ကို ဘာသာပြန်သည်။

၂၀၁၂ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ နရသိန်မဂ္ဂဇင်း။

အရိုင်းမိစ္ဆာ

ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ပြင်တွင် မုန်တိုင်းပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေစဉ် သူ့ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

နှစ်ပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောပေါ်မှာ တစ်ခရီးတည်းအတူ စီးပြီး သွားခဲ့ရသည်။ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကြောင့် ရွက်သင်္ဘောကလေးသည် တစ်စစီကွဲလျက် ပင်လယ်ရေပြင်အောက်သို့ အမှန်တကယ် နစ်မြုပ်သွားသောအခါတွင်မှ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး သူ့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်အောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားသော ရွက်သင်္ဘောကလေး၏ အမည်မှာ ပက်တစ်ဂျင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး တွေ့ခဲ့သူမှာ သင်္ဘောသား ကနကာ လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အတိအကျ မသိနိုင်ခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်သွားသောအခါ ပက်တစ်ဂျင်း သင်္ဘောကလေးပေါ်တွင် ခရီးသည်များနှင့် သင်္ဘောသားဦးရေမှာ အဆမတန်များလွန်း၍ ကျပ်သိပ်နေသည်။

ရွက်သင်္ဘောကလေးကို မျက်နှာဖြူလူမျိုး မာလိန်မျိုးက အုပ်ချုပ်သည်။ ပထမအရာရှိနှင့် ကုန်စာရေးကြီးများမှာ မျက်နှာဖြူများ ဖြစ်သည်။ ၎င်းသုံးဦးက ကနကာလူမျိုး သင်္ဘောသား ကိုးယောက်၊ ဆယ်ယောက်ခန့်ကို အုပ်ချုပ်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

ခရီးသည်များမှာ မျက်နှာဖြူ ခြောက်ဦး ပါသည်။ ၎င်းတို့ကို သီးခြားအခန်းများတွင် တွေ့ရသည်။ ကျန်သော ခရီးသည်များမှာ ပေါ်မို တန်နှင့် တဟီတီ ကျွန်းသူကျွန်းသားများ ဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း ရှစ်ဆယ့် ငါးယောက်ခန့် ရှိမည်ထင်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကလေးတွေ၊ အထုပ်အပိုး ဝန်စည်စလယ်မျိုးစုံနှင့် ပြွတ်သိပ်ကျပ်ခဲနေတော့ သည်။

ထိုအချိန်မှာ ပေါ်မိုဆာကျွန်းတွင် ပုလဲငုပ်ရာသီ ကုန်ဆုံးချိန် ဖြစ် သည်။ အလုပ်ရပ်နားပြီး တဟီတီကျွန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် သီးသန့်အခန်းမှ ခရီးသည်ခြောက်ဦးမှာ ပုလဲကုန် သည်များ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ခြောက်ဦးထဲမှာ အမေရိကန်နှစ်ဦး၊ အချွန်ဆိုသူ တရုတ်လူမျိုး တစ်ဦး၊ ဂျာမန်လူမျိုး တစ်ဦး၊ ပိုလန်ရဟူဒီ ကပြားတစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်။

ထိုရာသီမှာ ပုလဲလုပ်ငန်း ကောင်းမွန်သောရာသီ ဖြစ်သည်။ ရွက်သင်္ဘောကလေးပေါ်တွင် ပါလာသော ခရီးသည်မှန်သမျှသည် ပျော်ရွှင် အူမြူးလျက် လိုက်ပါလာကြသည်။ တစ်ရာသီလုံးလုံး ဒုက္ခဆင်းရဲခံလာ ခဲ့သမျှကို ပါပီတီမြို့ရောက်လျှင် အတိုးချ အပန်းဖြေအနားယူမည်ဟု စိတ်တင်းထားသူများချည်း ဖြစ်သည်။

ပက်တစ်ဂျင်း ရွက်သင်္ဘောကလေးသည် ဝန်နှင့်အား မမျှတ။ အမှန်မှာ သင်္ဘောကလေး၏ တန်ချိန်မှာ (၇၀) တန် ဖြစ်သည်။ ဤမျှ လောက် ခရီးသည် အဆမတန်တင်ဆောင်ရန် မဟုတ်ချေ။ ခရီးသည်များ အပြင် သင်္ဘောဝမ်းခေါင်းထဲတွင် ကနုကမာအပြည့်နှင့် အုန်းဆံများလည်း ပါသေးသည်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဤမျှလောက် ကြီးမားစွာနှင့် သင်္ဘောကလေး ကို ခရီးတွင်အောင် လွှင့်နိုင်သော သင်္ဘောသားများကို အောချရပေလိမ့် မည်။

ညဉ့်အချိန်မှာ ကုန်းပတ်ခရီးသည်များသည် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထပ်ဆင့်၍ အိပ်ရမတတ် ကျပ်ခဲနေသည်။ သည့်ပြင် ကြက်တွေ၊ ဝက် တွေကလည်း များလွန်းသည်။ ငှက်ပျောခိုင်၊ အုန်းသီးခိုင်များကလည်း ပါလာသေးသည်။ ကြိုးတန်းပေါ်တွင် ကတ်သီးကတ်သတ် ကြိဖန်တွဲ လောင်းချည်ဆွဲထားသည်။

ဟူး...အတော့်ကို စိတ်ညစ်ညူးစရာ၊ မျက်စိရှုပ်စရာပင် ဖြစ်တော့
သည်။

အရှေ့တောင်လေ ကောင်းလျှင် သည်ခရီးကို နှစ်ရက်၊ သုံးရက်
နှင့် ပြီးနိုင်သည်။ သို့သော် လေက ညံ့လွန်းသည်။ ခရီးထွက်ပြီး ငါး
နာရီ၊ ခြောက်နာရီခန့်သာ လေတိုက်ခတ်ပြီးနောက် လေက ငြိမ်သက်သွား
သည်။ သင်္ဘောကလေးမှာ အိအိလှုပ်လှုပ်ဖြင့်သာ သွားနေသည်။

ဒုတိယနေ့တွင် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသော ခရီးသည်
တစ်ယောက် သေဆုံးသည်။ ထိုသူမှာ အိစတာကျွန်းသား ဖြစ်သည်။
အလွန်တော်သော ပုလဲငုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျောက်ကြီးရောဂါ
နှင့် သေဆုံးသွားသည်။

ဤရောဂါကို သင်္ဘောစတင်ထွက်ခွာစဉ်က မကြားမိခဲ့။ ဘယ်နေရာ
ဒေသက စတင်ပြီး သင်္ဘောကလေးပေါ် ရောက်လာခဲ့ပုံကို ကျွန်တော်တို့
အစကောက်ယူလို့ မရပေ။

သည့်နှယ် သေရုံမျှမက အခြားခရီးသည်သုံးဦးသည် ကျောက်
ပေါက်နေပြန်ပါပကောလား။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနေကြသည်။
သို့သော်လည်း ဘာကိုမှ မလုပ်ကိုင်နိုင်ပေ။ ကျောက်ပေါက်သူ
များကို သီးသန့်နေရာလည်း မပေးနိုင်။ ဆေးလည်း မကုနိုင်။

ဤကဲ့သို့ မရှူနိုင်၊ မကယ်နိုင်တော့ဘဲ အကုန်လုံးကူးစက်ပြီး သေ
ဆုံးရတော့မည်။

သင်္ဘော ပထမအရာရှိ၊ ကုန်စာရေးကြီးနှင့် ပိုလန်ဂျာမန်ကပြား
ခရီးသည်တို့သည် ပုလဲငုပ်သမားလေးယောက်ကို ခေါ်ယူပြီး ညတွင်
သင်္ဘောပေါ်၌ပါသော လှေကလေးတစ်စင်းကို ဖြုတ်ယူပြီး လစ်ပြေးကြ
တော့သည်။

သို့သော်လည်း ထိုလူခြောက်ဦးအကြောင်းကို ဘယ်သောအခါမှ
သတင်းအစအန မရတော့ပေ။

သူတို့ခြောက်ဦး လစ်ပြေးသောအခါ မာလိန်မှူးလုပ်သူသည်
သင်္ဘောကလေးပေါ်တွင် ကျန်သေးသော အသက်ကယ်လှေကလေးများကို
ဖြုတ်ယူပြီး ပင်လယ်ထဲသို့ နစ်မြုပ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ လူနှစ်ယောက် သေဆုံးကြပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လူရှစ်ယောက် ထပ်ပြီးသေသည်။

သည်နောက် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသူအားလုံး ကယောင်
ချောက်ချားဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ကျွန်းသားများကို
ကြည့်လိုက်သောအခါ စကားပင် မပြောဆိုနိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးများ
ကြောင်တောင်တောင်နှင့် အ အတွေ့လို ဖြစ်နေသည်။

မာလိန် မစ္စတာ အော်ဒိုမှာလည်း နေစရာမရှိလောက်အောင်ပင်
ကြောက်လန့်ချောက်ချားနေသည်။

သူသည် ပြင်သစ်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ပေါင်
နှစ်ရာခန့် ရှိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် သင်္ဘောကလေးပေါ်တွင် ဂနာ
မငြိမ် ဖြစ်လို့နေရှာသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အမေရိကန်နှစ်ဦးနှင့် ဂျာမန်ကြီးတစ်ဦးကို အဖော်
ပြုလုပ်လျက် သင်္ဘောကလေးပေါ်တွင် ပါလာသော ဝိစကီပုလင်းအားလုံး
ကို ဝယ်ယူပြီး အဆက်မပြတ် မူးနေအောင် သောက်တော့သည်။

ကျွန်တော့်သီအိုရီမှာ ဝိစကီကို ဗိုက်ကားနေအောင် သောက်ထား
လျှင် ကျောက်ကြီးရောဂါပိုးတွေ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်တွင်းဆီသို့ ကူးစက်
ဝင်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု ယူဆထားသည်။

ဤသီအိုရီမှာ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အရက်မသောက်
တတ်သော မာလိန်အော်ဒိုနှင့် တစ်နေ့လျှင် ဝိစကီတစ်ခွက်သာသောက်
သော တရုတ်အချွန်တို့လည်း ကျောက်မပေါက်ချေ။

ထိုအချိန်သည် နှစ်သက်စရာကောင်းသည်။ နေသည် တောင်ဘက်
သို့ ရှေ့တည့်တည့်ပေါ်မှ လျှောက်သည်။ လေသည် ငြိမ်သက်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချပြန်သည်။ ထိုမိုးကြီး တိတ်သွားလျှင်
နေပူပြင်းလာပြန်သည်။ ထိုအခါ ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိသော မိုးရေတွေ အငွေ့
ပြန်တတ်သည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ လူများသည် အနေရကျပ်လာတော့သည်။
ထိုရေခိုးရေငွေ့များထဲတွင် ကျောက်ကြီးရောဂါပိုးများ ပါလာမည်။ ထို
အခါ အငွေ့တွေမြင်တိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် ဝိစကီတွေကို တဝတပြီ
သောက်ပစ်ကြသည်။

သည်အချိန်မှာ ကျောက်ပေါက်ပြီး သေဆုံးသော အလောင်းကောင်
ကြီးများကို ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချရသည်မှာ စိတ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့် အချိန်ကုန်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်
ယူထားသော ဝိစကီပုလင်းများမှာ ကုန်သွားသည်။ ကျွန်တော် ကံကောင်း
ထောက်မသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖော်ပြထားသော အဖြစ်အပျက်မျိုးကို
တွေ့ကြုံရသောအခါ ကျွန်တော်သည် အရက်မူးနေပါက ဧကန်မုချ သေ
ကိန်းဆိုက်ရတော့မည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဝိစကီကုန်သွားသည်။ ကျွန်တော် အရက်မူးပြေနေ
စဉ် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မာလိန်၏အခန်းတွင်ထားသော လေဖိအားတိုင်း
ကိရိယာကို ကြည့်မိသည်။ နာရီခိုင်ခွက်ထဲတွင် လေဖိအားမှာ အလွန်
လျော့နည်းနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

လေချိန် လျော့ကျသည့်အခါ ပင်လယ်တွင် လေပြင်းမုန်တိုင်း
ကျရောက်တတ်လေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော် ချောက်ချားတုန်လှုပ်သွားသည်။ မာလိန်ကို ဤ
အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သူလည်း ဤကိစ္စကို တွေးတောသည်။
သူ စိတ်ပူပင်နေသည်ကို ပြောပြန်သည်။

အခုကျမှ နှစ်ပူဆင့်သည်။ ကျောက်ရောဂါကြောင့် မသေ၊ လေပြင်း
မုန်တိုင်းကျပြီး သင်္ဘောနစ်မြုပ်၍ သေကိန်းကျရတော့မည်။

ကပ္ပတိန် အော်ဒိုသည် ရုတ်တရက် မုန်တိုင်းကျရောက်လာသော်
ထိုဒဏ်ခံနိုင်အောင် ရွက်တိုင်မှ ရွက်များကို ပြင်ဆင်သည်။

ကျွန်တော် အရက်မူးပြေနေပြီ။ စိတ်ထဲက ဘုရားသခင်ကို ဆု
တောင်းနေမိသည်။ မကြာမီ လေအနည်းငယ် တိုက်ခတ်လာသည်။ ထို့
နောက် လေသည် ထန်လာသည်။ ကြမ်းလာသည်။ ပင်လယ်ရေပြင်မှာ
လှိုင်းများ ထကြွလာသည်။ ထကြွလာသော လှိုင်းလုံးကြီးသည် ပက်တစ်
ဂျင်း ရွက်သင်္ဘောကလေးကို ပျဉ်ပြားချပ်ကလေး တစ်ချပ်ကဲ့သို့ ပင်လယ်
ပြင်ပေါ် မြှောက်ပစ်လိုက်သည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ မိန်းမတွေ၊ ကလေး
တွေ၊ ဝက်တွေ၊ ကြက်တွေနှင့် အုန်းသီးများမှာလည်း ရောနှော ရှုပ်ယှက်
ခတ်ကာ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ထိုလှိုင်းလုံးကြီး လွန်သွားပြီ။ မကြာခင် ဒုတိယလှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု တက်လာပြန်သည်။ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းက အောက်သို့ ဦးစိုက်ပြီး ဦးပိုင်းက ကောင်းကင်သို့ ဦးစိုက် ပြောင်းပြန် မတ်မတ်ထောင်သွားသည်။ ကုန်းပတ် ပေါ်ရှိ ပစ္စည်းအားလုံး ပြန်ကျလွင့်စဉ်ကုန်သည်။ လူများသည် ကျွမ်းထိုး နောက်ပြန်ကျလာသည်။ ပုံပျက်ပန်းပျက် ခြေကားရားလက်ကားရားဖြင့် ပဲ့ပိုင်းဆီ ကျသွားသည်။ အချို့မှာ ပင်လယ်ထဲသို့ ထိုးကျသွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောအခန်းပေါ်သို့ တွယ်ဖက်တက်လိုက်သည်။ ရွက်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ အောက် ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အမေရိကန်တစ်ဦးနှင့် တရုတ်အချွန်တို့သည် သင်္ဘောအခန်း ခေါင်မိုးပေါ်တက်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အမေရိကန်မှာ သင်္ဘောခေါင်မိုးပေါ် သို့ မရောက်ဘဲ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းဆီသို့ ပုံပျက်ပန်းပျက် ကျသွားရရှာသည်။

တရုတ်အချွန်မှာလည်း တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျသွားသည်။ သူသည် တက်မထိန်း ဘီးကြီးကို တွယ်ဖက်ထားသည်ကို မြင်လိုက်သည်။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က တရုတ်အချွန်လည်ပင်းကို လှမ်း၍ ဖက်တွယ် ထားသည်။

ထိုအချိန်တွင် တိုက်ခတ်သည့်လေမှာ တစ်သက်တာတွင် သည် တစ်ကြိမ်မျှနှင့်ပင် ကြောက်ရွံ့လောက်ပေသည်။ ထိုလေ၏ တိုက်ခတ်သည့် အရှိန်ကို ခံစားရသည်မှာ လေမှုတ်စက်ဖြင့် သဲများထည့်ပြီး မှုတ်ထုတ် လိုက်ဘိသို့ ခံစားရသည်။ အဝတ်အစားအားလုံး စုတ်ပြိုကုန်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ငြိမ်သက်နေသည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေသောလေသည် ငြိမ်သက် သွားသည်။ ဤသို့ သောင်းကျန်းထကြွနေသော လေသည် ရပ်တန့်သွား သောကြောင့် အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ထိုသို့ငြိမ်သက်နေ ခြင်းမှာ ခဏငယ်မျှသာဖြစ်ပြီး ပင်လယ်လှိုင်းကြီးများ တစ်ဖန် ထကြွ လူးလိမ့်လာသည်။ ပင်လယ်လှိုင်းကြီးများကို ခုခံတားဆီးနိုင်မည့် လေထု အင်အားမှာ မရှိပေ။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် အရပ်လေးမျက်နှာဆီမှ ရွက်

သင်္ဘောကလေးကို ဝါးမျိုတော့သည်။ သင်္ဘောကလေးမှာ နစ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် ကလေး ကစားသည့် အရပ်ကလေးတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေရရှာသည်။ သင်္ဘောကလေးမှာ ဤလှိုင်းလုံးကြီးများဒဏ်ကြောင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲပျက်သွားရရှာတော့သည်။

မိမိကိုယ်ကို သတိထားမိသောအချိန်မှာ ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် သေဘေးမှ လွတ်မြောက်ရန် ခွန်အားကုန်စိုက်ထုတ်၍ လက်ပစ်ကူးနေရပါပြီ။ လေသည် အရိန်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လျက် ရှိသေးသော်လည်း လှိုင်းလုံးကြီးများ ငြိမ်သက်စပြုလာသည်။

ကံကောင်းသောကြောင့်လားမသိ၊ ကျွန်တော် ရေကူးနေသော ရေပြင်မှာ ငါးမန်းများမရှိ။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာခဲ့သော သင်္ဘောကလေး ပက်တစ်ဂျင်း နစ်မြုပ်ပျက်စီးချိန်မှာ မွန်းတည့်အချိန် ဖြစ်နိုင်သည်။

မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာ ရွက်သင်္ဘောကလေးမှ ကွဲထွက်လာသော ပျဉ်ပြားကြီးတစ်ချပ်ကို ကျွန်တော် တွယ်ဖက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။ ဤပျဉ်ပြားကြီးကို ဖက်တွယ်မိခြင်းမှာ ကုသိုလ်ကံကောင်းမှု ဖြစ်ရာ အသက် မသေချင်သေးသောကြောင့် ဤအဖြစ်အပျက်မျိုး တွေ့ကြုံရလေခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

သုံးနာရီကြာမျှပင် တယုတယ မြတ်နိုးစွာဖြင့် ထိုပျဉ်ပြားကြီးပေါ်တွင် ကျွန်တော် မှိန်းစက်နေရသည်။

မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ မိုးနှင့် လေတို့ ငြိမ်သက်သွားသည်။ အံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပင်လယ်ရေပြင်မှာလည်း ငြိမ်သက်ငြိမ်းချမ်းသွားလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်း ပေနုစိတ်ဆယ်ခန့်အကွာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် တွယ်ဖက်ထားသော ပျဉ်ပြားကြီး တစ်ချပ်ကိုပင် တွယ်ကပ်နေသော ကပ္ပတိန်အော်ဒိုနှင့် ကျွန်းသားတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကပ္ပတိန်အော်ဒိုသည် ထိုကာနာကာ ကျွန်းသားကို ခြေထောက်နှင့် လှမ်းကန်လိုက်သည်။ ပျဉ်ပြားကြီးကို လှယူနေသည်။

“သွား၊ သွားစမ်း၊ မျိုးမစစ် မိစ္ဆာကောင်”

ကပ္ပတိန်အော်ဒို အော်ဟစ်ပြောသံ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။
ယခုအခါ ကပ္ပတိန်အော်ဒိုမှာ အဝတ်အစားအားလုံး မရှိတော့။
ရှူးဖိနပ်ရှည်သာလျှင် ရှိသည်။ ထိုလေးလံသော ဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီးဖြင့်
အကန်ခံရသူမှာ မချိမဆံ့ နာကျင်ပေမည်။

ကပ္ပတိန်အော်ဒိုက ထိုသူ့အား ကန်ထုတ်လိုက်သဖြင့် ပျဉ်ပြားကို
တွယ်ဖက်ထားရာမှ လက်လွှတ်လိုက်ရပြီး ရေကူးသွားရရှာသည်။ ဆယ်
ဖာလုံခန့် စိတ်ချစွာ ကူးခတ်နေသော်လည်း လှိုင်းပုတ်ဒဏ်ကြောင့် ဤ
ပျဉ်ပြားဆီသို့ မိစ္ဆာသည် ရောက်လာသည်။

ကပ္ပတိန်အော်ဒိုသည်-

“လူမည်းမိစ္ဆာကောင်”

ဟု အော်ဟစ်ရင်း သူ့ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်း၍ ကန်ပြန်သည်။

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ယုတ်ညံ့တဲ့ လူဖြူတိရစ္ဆာန်ကောင်ပဲ”

ဟု အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

သည်အချိန်မှာ ကျွန်တော်သည် အင်အားကုန်ခမ်းနေသည်။ ရေ
လည်း မကူးခတ်နိုင်တော့။ ဤပျဉ်ပြားချပ်ကြီးကို မှေးတွယ်ပြီး နေရ
သည်။ ထိုကာနကာ ကျွန်းသားကို ကျွန်တော့်ထံသို့လာရန် လှမ်းခေါ်
လိုက်သည်။

သူ့နာမည် “အူတူး” ခေါ်ကြောင်း နောက်မှ သိရှိရသည်။ သူ့
အရပ်ဒေသမှာ ဆိုဆိုက်တီကျွန်းစုများအပါအဝင် ဘိုရာဘော်ရာ ခေါ်သည့်
ကျွန်းငယ်သေးသေးတစ်ကျွန်းမှ ဖြစ်သည်ကို သူက ပြောပြသည်။ သင်္ဘော
ကလေးမှ ခွဲထွက်သော ပျဉ်ပြားကြီးကို အူတူး တွေ့ရသဖြင့် အရင်ရရှိ
သူ ဖြစ်သည်။ နောက်မှ ကပ္ပတိန်အော်ဒိုကတွေ့ပြီး တွယ်ဖက်ထားသော
ပျဉ်ပြားဆီသို့လာရန် သူကပင် ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ယခုတော့ အူတူး ခေါ်ခဲ့သဖြင့် ပျဉ်ပြားကြီးကို တွယ်မိနေသော
ကပ္ပတိန်အော်ဒိုက သူ့ကို ကန်ထုတ်ကြောင်း သိခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ပျဉ်
ပြားကို တွယ်ဖက်ရန် သူ့ကို ခေါ်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် အူတူးတို့သည် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည်။
အမှန်မှာ အူတူးသည် ရန်လို၊ ရန်ပြုလိုသူ တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ အလွန်

ကြင်နာသနားတတ်သောသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူ့အရပ်အမောင်းမှာ
ခြောက်ပေနီးပါး မြင့်သည်။ အလွန်တရာကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်
အချိုးအစားရှိသည်။

သို့သော် မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ရန်စ စော်ကားပြုလုပ်
ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

သူသည် သတ္တိကြောင်သူမဟုတ်။ သူနှင့် နှစ်များစွာ ပေါင်းသင်း၍
အတူတကွ နေထိုင်မိလာသောအခါတွင် သူ့အကြောင်းကို သေချာစွာ
သိရှိရတော့သည်။ သူ့၌ ရဲရင့်သော အသည်းနှလုံးရှိသည်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် မလုပ်ဝံ့၊ မကိုင်ဝံ့သော အမှုကိစ္စများကို အူတူးသည် ပြတ်သား
ရဲတင်းစွာ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ဝံ့ခဲ့သည်မှာ တစ်ကြိမ်တည်း
မဟုတ်။ အကြိမ်များစွာ ရင်ဆိုင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သူ၏ ပင်ကိုယ်အမူအကျင့်
မှာ မည်သူ့ကိုမျှ ရန်လိုပြီး အနိုင်ပြုလိုသူမဟုတ်ပေ။ တခြားသော လူ
တစ်ဦးနှင့် မလွဲမရှောင်သာ၍ ရန်ဖြစ်ကြရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်သောအခါမှ
နောက်တွန့်ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမပြုဘဲ ထူးခြားရဲရင့်သော သတ္တိစိတ်ဖြင့် ရန်ပွဲ
ကို ချေမှုန်းအနိုင်ယူတတ်သည်။

ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သော ရန်ပွဲတစ်ပွဲကို ကြုံတွေ့ရသည်။

အမေရိကန်ရေတပ်မှ လက်ဝှေ့ကျော် ဘီလ်ကင်းနှင့် အူတူးတို့
ရန်ပွဲဖြစ်သည်။ ဘီလ်ကင်းမှာ ဟဲဗီးဝိတ် လက်ဝှေ့သမားဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောနေရာမှာ ဂျာမန်ပိုင် ဆာမိုဝါကျွန်း ဖြစ်သည်။

အူတူးသည် ရန်မဖြစ်အောင် နည်းမျိုးစုံနှင့် ရှောင်သော်လည်း
မရပေ။ ရန်ပွဲ စတင်ဖြစ်ပေါ်အောင် ဘီလ်ကင်း ဖန်တီးခဲ့သည်။ သူက
အူတူးကို နှစ်ကြိမ်တိုင်အောင် ကန်ကျောက်ခဲ့သည်။ မျက်နှာတည့်တည့်
ကိုလည်း လက်သီးဖြင့် ထိုးသည်။ အူတူးအဖို့ ရန်ပွဲမှတစ်ပါး ရွေးချယ်
စရာ လမ်းမရှိတော့။ အူတူးက ပြန်ပြီး ထိုးသတ်လာတော့သည်။

သည်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ လက်ဝှေ့ကျော်ကြီး ပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်
သွားသည်။ လက်ဝှေ့ထိုးခြင်းအတတ်ကို အူတူး နားမလည်ပေ။ လက်ဝှေ့
သမားကြီး ဘီလ်ကင်းကို လက်ပူးလက်ကြပ် မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် လက်ရ
ဖမ်းပြီး သူ့နည်းနှင့်သူ အနိုင်တိုက်ပြီး ပွဲသိမ်းလိုက်သည်။ ရန်ပွဲမှာ အချိန်

လေးမိနစ်မျှသာ အချိန်ကြာလိုက်သည်။ ဘီလ်ကင်း၏ နံရိုးလေးတစ်ချောင်း ကျိုးသွားသည်။ လက်ပြင်ရိုးကြီးမှာလည်း ကြေသွားသည်။ ဘီလ်ကင်းကို ဆေးရုံဆီသို့ သယ်ပိုးထမ်းယူသွားရတော့သည်။ ဘီလ်ကင်းတစ်ယောက် အကောင်းအတိုင်းဖြစ်အောင် ဆေးရုံ၌ သုံးလခန့် ဆေးကုခံနေရသည်။ အူတူးသည် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်သင်ကြားထားသော လက်ဝှေ့ပညာ တတ်မြောက်ထားသူ မဟုတ်ပေ။

* * *

ကျွန်တော်နှင့် အူတူးသည် သင်္ဘောပျက်မှ ပျဉ်ပြားကြီးကို နှစ်ဦး သား ဖက်တွယ်လာခဲ့သည်။ လူနှစ်ဦး၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကို ပျဉ်ပြား က ကြာရှည်မခံနိုင်ပေ။ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပျဉ်ပြားပေါ်သို့တက်ပြီး နားကြရသည်။ ကျန်တစ်ဦးက ရေထဲမှ ပျဉ်ပြားကို လက်ဖြင့် မှေးတင်ရုံ တွယ်ထားနေရသည်။ ပင်လယ်ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး နှစ်ရက်၊ နှစ်ညမျှော၍ နေကြရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် မှာ အားအင်ပြတ်လပ် ကုန်ခန်းစပြုလာသည်။ သတိကောင်းစွာ မရ တော့။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် သတိလုံးလုံး မေ့သွားတော့သည်။

သတိပြန်ရ၍ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သည် သဲပြင်ပူနွေးနွေးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည်။ အုန်းရွက်များ မိုး ထားသော လေးတိုင်စင် တဲကလေးကို မြင်မိသည်။ အုန်းလက် မိုးထား သောကြောင့် ပူပြင်းသော နေဒဏ်မှ ကာကွယ်ထားသည်။

အူတူးသည် နှစ်ခြိုက်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်နိုး၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်မိသော အခါ မိုးကောင်းကင်ကြီးတွင် အရောင်အသွေးစုံအောင် တောက်ပနေသော ကြယ်ပွင့်ကလေးများ မှိတ်တုတ်လင်းလှုပ် ထွက်ပေါ်နေသည်။ ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ လေအေးအေး တိုက်ခတ်နေသည်။

အူတူးသည် အေးမြနေသော အုန်းရည်များကို အုန်းသီးတစ်လုံးမှ ဖောက်ပြီး ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲသို့ တစ်စက်ချင်း လောင်းချပေးနေသည်။

ပက်တစ်ဂျင်း သင်္ဘောပျက်ရာတွင် အသက်မသေဘဲ ကျွန်တော် နှင့် အူတူးတင်နေသော ကျွန်းပေါ်သို့ လှိုင်းလုံး ရိတ်ပုတ်သဖြင့် ပျဉ်ပြား တစ်ချပ် တင်လာသည်။ ထိုပျဉ်ပြားချပ်မှာ ကပ္ပတိန်အော်ဒို တွယ်ဖက်နေ သော ပျဉ်ပြားဖြစ်ဟန် တူသည်။ ရက်အနည်းငယ်ကြာလာသောအခါ ထိုပျဉ်ပြားသည် ကပ္ပတိန်အော်ဒို မပါလာတော့ဘဲ စီးမျောတင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် အူတူးသည် ကျွန်းသားများနှင့် အတူ ရက်ပေါင်းများစွာ အတူနေထိုင်ခဲ့သည်။ မကြာမီ တဟိတီကျွန်း သို့ ပြင်သစ်သင်္ဘောတစ်စင်းက တင်ဆောင်၍ ခေါ်သွားတော့မည်။ ထို အချိန် မရောက်မီမှာ တောင်ပိုင်းပင်လယ်ဒေသများ၌ မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ် ကြသောအခါ တစ်ဦး၏နာမည်နှင့် တစ်ဦး လဲ၍ ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် အူတူးက ကျွန်တော့်အား အူတူးလို့ ခေါ်သည်။ ကျွန်တော် က အူတူးကို ချာလီလို့ ကျွန်တော်အမည်ဖြင့်ခေါ်ရန် သဘောတူလိုက် ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးဟာ သေမင်းပါးစပ်ပေါက်ဝမှာ နှစ်ရက်နဲ့ နှစ်ညရောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေမင်းဟာ တွန့်ဆုတ်သွားတယ်။ သခင် က သတ္တိရှိလို့ ဒီသေမင်းပါးစပ်ထဲ မရောက်ခဲ့ဘူး။”

အူတူးက ကျွန်တော့်ကို တဟိတီဘာသာဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်တော်က-

“ဟေ့ ငါ့ကို သခင်လို့ မခေါ်နဲ့ အူတူး။ ငါနဲ့မင်းနဲ့ နာမည်ချင်း လဲထားတယ်”

“အိုးဟိုး ကျွန်တော် သခင်လို့ပဲ ခေါ်ပါရစေဦး ခင်ဗျာ။ သခင် ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော် ဒီဘဝ၊ ဟိုဘဝ အို ဘယ်လိုဘဝမှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်လို့ပါ”

အူတူးက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲမှာ နူးညံ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် တောက်ပနေသည်။

“အူတူး သွားတော့”

ကျွန်တော်သည် စိတ်ထိခိုက်စွာ အော်ပြောလိုက်သည်။

အူတူးက-

“ဒါဟာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်နဲ့ ဘယ်လို စကားတွေ ပြောရမှာလဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“အေး... ဒါပေမယ့် ငါဟာ အမြဲတမ်းပဲ အူတူးအကြောင်းကို မမေ့ဘူး။ ဘယ်အခါမဆို ဒီအကြောင်းကို ငါ တွေးနေမှာပဲ။ မင်းအကြောင်းကို၊ ပြီးတော့ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် လူတွေက ငါ့ကို မင်းရဲ့အူတူးအမည်နဲ့ ခေါ်မယ်။ ဒါကို တွေးတယ်။ ဒီမြေပြင်ကျော်လွန်ပြီး ကြယ်တွေဆီ ရောက်ရင်လည်း အမြဲတမ်းပဲ ထာဝရတွေ့နေမယ်။ မင်းဟာ သခင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ မမြင်အောင် လျှို့ဝှက်ပြုံးလိုက်သည်။ အထက်ပါအတိုင်း အဖြေပေးပါသည်။ ထိုအဖြေမှာ ကောင်းမြတ်ပါပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အူတူးသည် ပါဝီတီကျွန်းတွင် ခွဲခွာသွားခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သင်္ဘောပျက်စဉ်တုန်းက ခံလိုက်ရသော အနာတရကြောင့် ပြန်လည်နာလန်ထူရန် ဤကျွန်းပေါ်တွင် အနားယူနေရဦးမည်။ အူတူးသည် ကတ္တူကြံဖြင့် သူ့ဇာတိဖြစ်သော ဘိုရာဘော်ရာကျွန်းဆီသို့ လိုက်ပါသွားသည်။ သို့သော် တနင်္ဂနွေခြောက်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ သူသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်မိသည်။ သူ့ကို အကြောင်းစုံ မေးမိသည်။ သူ့မွေးရပ်မြေတွင် သူ့မိန်းမ ကျန်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

သူက-

“သခင် ဒီကနေပြီး ဘယ်ဆီကို ခရီးထွက်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ” ဟု မေးသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အတိအကျ ခရီးထွက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေးပါ။ သူ့အမေးကိုဖြေရန် ခက်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်ပုခုံးကို တွန့်လိုက်မိသည်။

နောက်ဆုံးမှာ-

“ငါကတော့ ကမ္ဘာအနှံ့ ခရီးလှည့်မှာပဲ။ ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်း အကုန်ရောက်အောင် သွားနေမှာပဲ။ ကမ္ဘာကုန်အနှံ့ပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို သခင်နဲ့အတူ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပါရစေ။ ကျွန်တော့် မိန်းမ သေရှာပြီ” ဟု အူတူးက ပြန်ပြောပြသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်း ရှိခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း အခြားသော ညီအစ်ကိုပေါင်းများစွာတို့ကို တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ညီအစ်ကိုများတွင် အူတူးကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ချစ်ခင်နှစ်သက်သူများကို မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

အူတူးသည် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို၊ ဖခင်တစ်ဦးလို၊ မိခင်တစ်ဦးလိုလည်း စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အူတူးကြောင့် လေလွင့်နေသည့်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အူတူး အမြင်မမှားရလေအောင် အစစအရာရာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် အူတူးကြောင့် တင့်တောင်းတင့်တယ် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြင့် နေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အဓိက စည်းကမ်းနည်းမှန်များကို ကျွန်တော်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ဆောင်ရွက်မှုအဖြစ်သို့ အစပြု၍ လွှမ်းမိုးဖြစ်လာတော့သည်။

အမှန်မှာ အူတူးသည် ကျွန်တော့်ကို အရှင်သခင်ကြီးကဲ့သို့ လေးစားကြည်ညိုသည်။ တကယ်လို့များ ကျွန်တော်သည် အထင်အမြင်သေးဖွယ်ရာကောင်းသော အမှုကိစ္စမျိုးကို ပြုလုပ်မိပါက အူတူးစိတ်ထဲတွင် ထိခိုက်ခံစားသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိလာတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ထင်ရာ မြင်ရာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သော အကျင့်ဟောင်းများထဲမှ ဘဝကို ပြောင်းလဲရှင်သန်အောင် ကြိုးစားလာခဲ့ရပေသည်။

* * *

ကျွန်တော်နှင့် အူတူးတို့သည် နှစ်ပေါင်း တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထို (၁၇) နှစ် အချိန်အတောအတွင်း အူတူးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ပြုပြင်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဖျားနာခြင်း၊ အနာတရဖြစ်ခြင်းတို့ ဖြစ်နေစဉ်မှာ မိခင်က သားငယ်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဟော့ရမ်းပြီး တခြားသောသူနှင့် ရန်ဖြစ်လျှင် အူတူးက ခုံခကာကွယ်ပေးသည်။ သူ့အဖို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဒဏ်ရာများ ရရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကာလများတွင် ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ပြင်တွင် အလုပ် အကိုင်မျိုးစုံဖြင့် ခရီးလှည့်ပတ် သွားလာနေသူ ဖြစ်သည်။ အူတူးသည် ကျွန်တော်နှင့် မည်သည့်အခါမျှ မခွဲခွာဘဲ လိုက်ပါနေခဲ့သည်။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ရှိသော ကျွန်းများတွင် ကျွန်တော်တို့ မရောက်ဖူးသော နေရာဒေသဆို၍ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် နယူးဗြိတိသျှ၊ နယူးအိုင်ယာလန်၊ နယူးဟာဗားနားကျွန်းများဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ပုလဲ၊ ကနုကမာ၊ အုန်းသီး၊ လိပ်ခွံနှင့် ကျွန်းထွက်ပစ္စည်းများကို လှည့်လည် ရောင်းဝယ်ကူးသန်း သွားလာခဲ့သည်။

ပါဝီတီကျွန်းပေါ်တွင် ခဏတာ နားနေရစ်သောအချိန်မှာ ဖြစ်ပျက်ပုံတစ်ခုကို ကျွန်တော် ပြောပြပါမည်။

ထိုကျွန်းမှာ ခေတ္တ ခိုနားနေထိုင်ကြသော ပုလဲကုန်သည်များ၊ သင်္ဘောသားများနှင့် တောင်ဘက်ပင်လယ်များမှ လှည့်လည်သွားလာနေသူများ စုံစွာရှိသည်။ ထိုကျွန်းပေါ်မှ ဟိုတယ်၊ ဆိုင်များမှာ ဖဲဝိုင်းမျိုးစုံ ရှိသည်။ အရက်မျိုးစုံကို ဒလဟော ရေလို သောက်ကြသည်။ ထိုလူများအတွက် ပျော်စရာ၊ တေပေရာ နေရာကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

သည်ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်စမှ အပျော်ကြူးခဲ့မိသော ကျွန်တော့်အဖြစ်များကို သတိရမိသည်။ အပျော်ကြူးရာမှ အစားအသောက် အချိန်မမှန် ဖြစ်လာတော့သည်။ အရက်ဝိုင်းနှင့် ဖဲဝိုင်းများတွင် လှည့်လည်ပြီး အချိန်ကုန်နေမိသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်သည် မူးရူးတေပေပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသောအခါ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်လွန်မှ ပြန်လေ့ ရှိတော့သည်။

အူတူးသည် ဟိုတယ်ပေါက်ဝမှ အမြဲတစေ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။ မူးရူးနေတော့ အိမ်သို့ သူလိုက်ပို့သည်။ ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်မှ သူ ခွာသွားလေ့ရှိသည်။

အူတူးကို ကျွန်တော် ဘာမှမပြောသေးဘဲ နေခဲ့သည်။ ရက်အတော်အတန် ကြာလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဤသို့ နေရာတကာတွင်

ကလေးသူငယ်လို လိုက်လံထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပေးနေသော အူတူးကို ဒေါသထွက်မိသည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆိုပစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ နောက်သို့ သည်လို တကောက်ကောက် လိုက်လံစောင့်ရှောက်လုပ်မပေးပါနှင့်လို့ အော်ငေါက်လိုက်မိသည်။

အူတူးအား အော်ငေါက်ပြောဆိုခဲ့သောနေ့မှစပြီး ကျွန်တော် ဟိုတယ်မှ အချိန်မရှိ၊ အခါမရှိ ပြန်လာချိန်တွင် သူ စောင့်မနေတော့ပေ။

သို့သော် တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်မျှကြာသောအခါ သူ့အကြောင်းကို သိရပြန်သည်။ အူတူးသည် ကျွန်တော့်ကို လိုက်လံမပို့သော်လည်း သရက်ပင်ကြီးများ၏ မှောင်ရိပ်အောက်ကိုခိုဝင်ပြီး ကျွန်တော်မမြင်အောင် မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်လံကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်လျက်ရှိကြောင်းကို ကျွန်တော် သိရှိခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ခဲ့တာကို ကျွန်တော် သိသည်။ ကျွန်တော်သည် အူတူး၏ စိတ်ရင်းအရိုးခံစေတနာကို နားလည်သိရှိလာခဲ့တော့သည်။ အူတူးအပေါ်တွင် စော်ကားမော်ကား ရမ်းကားလိုသော အသိစိတ် ပျောက်လွင့်အောင် ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တိုင် ပြုပြင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များလို ယဉ်ကျေးသော စိတ်နေစိတ်ထားများကို အူတူးဆီမှာ သင်ကြားနာယူခဲ့ရသူတစ်ယောက်ပါ။

အူတူးလို လူမျိုးများကို ယဉ်ကျေးသော ကျွန်တော်တို့လို လူမျိုးများက မိစ္ဆာကောင်၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလို့ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ယဉ်ကျေးသော လူမျိုးများထဲတွင် အူတူးလို မိစ္ဆာကောင်လောက် စိတ်သဘောထား ယဉ်ကျေးနူးညံ့မှုမရှိသော လူမျိုးမြောက်မြားစွာကို တွေ့ကြုံ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘိုရာဘော်ရာကျွန်းတွင် ခရစ်ယာန်များ ရှိသည်။

သို့သော် သူသည် မိစ္ဆာကောင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခုတည်းသာ သူ ယုံကြည်သည်။ ရုပ်ကြမ်းဝါဒ အမြင်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ အူတူး ယုံကြည်ချက်မှာ သူ သေသည်မှာ သေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ချစ်စရာကောင်းသော လူ့ဘဝပြဇာတ်ထဲမှ အခန်းတစ်ခန်းမျှသာ။ အသေးအဖွဲ့အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့မှု

သည် အူတူး၏ဘဝထဲက သူ၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် နှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအရ သူသည် ထိခိုက်နာကျင်အောင် တစ်စုံတစ်ခုမျှ မပြုလုပ်ခဲ့။

အူတူးသည် စိတ်အားထက်သန်စွာ ကစားသော လောင်းကစား သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တစ်ညလုံး ကစားခဲ့သည်။ နောင် ကြာလာ သောအခါ သူ့အကြောင်းကို ပြောခဲ့သည်။ ထိုလောင်းကစားခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ဦး၏ ကျန်းမာခြင်းကို ဆိုးဝါးပျက်စီးစေသည်။ မိမိကိုယ်ကို ဂရုထားပြီး သတိမမူမိခဲ့လျှင် အချိန်အခါမရွေး ဖျားနာပြီး သေစေသည်။ အူတူးသည် အရက်သေစာ မသောက်သောသူ မဟုတ်ပေ။ ရေလုပ်သား အဖြစ် လှေထဲမှာ ရှိစဉ်အခါ၌ သောက်စားခြင်းကို အမြဲတမ်း ကြိုဆို လက်ကမ်းလှေ့ရှိသော ခေါင်းမာသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို ကဲ့သို့အချိန်မျိုးမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် အရက်ကို သင့်တင့်စွာ သောက်ဖို့ ရန် ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် သူသည် သတ်ဖြတ်လိုသော စိတ်နှင့် မနှစ်မြို့သော မျက်နှာပေါက်ရှိသော စကော့လူမျိုးကို မြင်နေခဲ့ သည်။

အူတူးမှာ ကျွန်တော်၏ပြဿနာကို အမြဲတမ်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဖြေရှင်းပေးသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက်ကိုသာ ဦးစားပေးသူလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်း ကြံစည်မှုများကိုလည်း ထိန်းမသယ်ပိုးပေး ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်သကဲ့သို့ အူတူးက လုပ်ကိုင်ပေးသဖြင့် အမြတ်အစွန်းမြောက်မြားစွာ ရရှိခဲ့သည်။

အစဦးတွင် ဤအမြတ်အစွန်းများကို သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် ခံစား ရသည်ဟု မသိခဲ့။ အူတူးကြောင့် စီးပွားရေးတွင် အဖိုးတန်သော အကြံ ဉာဏ်များစွာ ရရှိခဲ့သည်။

သူနှင့် အတူနေစဉ် ပါဝီကီကျွန်းတွင် ကာနာဗစ် ဆိုသူနှင့် ကုန် စပ်တူ လုပ်ကိုင်ရန် သဘောတူမိသည်။

အူတူးသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် သူ့လူမျိုး သင်္ဘောသား များ၊ တံငါသည်များထံမှ ရန်းဒေါ့ဝါးတားဆိုသူ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင် ကို စုံစမ်းလေတော့သည်။

ကာနာဗစ်ဆိုသူမှာ ကျွန်းများပေါ်တွင် လှည့်လည်ပြီး ကလိမ်ကျ လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရပေသည်။ အူတူးသာ မရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော့် ရှိသော ငွေများမှာ ထိုလူလိမ်ကြောင့် ကုန်ဆုံးရတော့မည်။

တစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်တော်သည် အလုပ်တစ်ခု ရရှိခဲ့သည်။ ထိုအလုပ် မှာ ဩစတြီးယားပြည်ရှိ လမ်းများ၊ ခြံများတွင် အလုပ်ကြမ်း စေခိုင်းရန် အတွက် အလုပ်သမားများ ရှာဖွေပေးရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုအလုပ် အတွက် တောင်ပိုင်းသမုဒ္ဒရာအတွင်းသို့ သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် လှည့်ပတ် ပြီး လူရိုင်းများနေထိုင်သော ကျွန်းများမှ လူရိုင်းများကို ချော့မော့စည်းရုံး သိမ်းသွင်းပြီး ခေါ်ယူရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုအလုပ်မှာ အသက် ဘေးအန္တရာယ်နှင့် အလွန်တရာ နီးလွန်းသည်။ အဆင်မပြေလျှင် ကျွန်း သား လူရိုင်းများ၏ လှံဖျား၌ အသက်ထွက်သွားနိုင်သည်။

တစ်ခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဩစတြီးယားနှင့် အာရှတိုက်ကြား ရှိ ကျွန်းတစ်ကျွန်းတွင် အလုပ်သမားများ စုဆောင်းရန် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သင်္ဘောမှ လှေကလေးတစ်စင်းဖြင့် ဆင်းသက်ပြီး ကျွန်းသို့ ဆိုက်ကပ် ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အူတူးသည် လှေပေါ်တွင် လိုက်ပါလာခဲ့ သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဝင်ချက်စတာ သေနတ်တစ်လက် ပါလာခဲ့သည်။ အခြားလှေသမားများမှာလည်း စနိုက်ပါသေနတ်များ အသီးသီး ပါကြ သည်။ လှေကို ကမ်းစပ်တွင် တင်ထားပြီး ကျွန်းပေါ်သို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း တက်ခဲ့သည်။ လူရိုင်းများ ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သော ပုတီးရောင်စုံများ၊ အထည်အလိပ်များဖြင့် သွေးဆောင်ခေါ်ယူရန် ဖြစ် သည်။ ကမ်းစပ်တွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေတွင် လှေသမားများက အရေးတွေ့ကြုံလာခဲ့လျှင် အဆင့်သင့် လှော်ခတ်ရန် ပြင်ဆင်ထားရသည်။ ကျွန်းသားလူရိုင်းများသည် အမြဲတမ်း သဘောကောင်းနေသည် မဟုတ်ပေ။ ရုတ်တရက် တုံ့ပြန်ရန်ရှာတတ်လေ့ ရှိသည်။ လူရိုင်းများ၏ အမူအရာ များကိုသိသော အူတူးသည် ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း သတိပေးတတ်သည်။ ကျွန်းသားလူရိုင်းများက ကျွန်တော့်ကို ရန်လိုရန်ပြုပုံပေါ်လျှင် အူတူးသည် လှေထိပ်မှ ကျွန်တော် ကြားနိုင်လောက်အောင် အော်ဟစ်ပြောလေ့ ရှိ သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျွန်တော် ကြားနိုင်လောက်အောင် သေနတ် ပစ်ဖောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အသိပေးသည်။ အဆင်သင့်ပြင်ထားသော လှေမှာလည်း တစ်ရှိန်ထိုး ကမ်းစပ်မှ ခွာပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို လှေ ထဲသို့ မြှောက်တင်၍ ပစ်လိုက်တော့သည်။ တစ်ခါတွင် ကျွန်တော်တို့ လှေကို စောင့်ကြိုနေသော လူရိုင်းများမှာ တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်ခန့်သာ ရှိမည်။ ထိုလူရိုင်းအနည်းငယ်ကို မမှုလောက်ဟု တွေးထင်ပြီး ကမ်းပေါ် သို့ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်တည်း တက်သွားမိသည်။ အူတူးသည် “သခင် သတိထား” ဟု သတိပေးစကား ပြောလိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော် လှေပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ ကိုက်ငါးဆယ်မျှသာ သွားမိ သောအခါ ဘေးနှစ်ဖက်တွင်ရှိသော ချုံပုတ်အရွယ်မျိုးစုံထဲက စူးရှအော် ဟစ် ညာသံပေးပြီး ထွက်လာကြသည်။ လူရိုင်းများ တစ်အုပ်တစ်ခဲကြီး စုပြုံ ညာသံပေး လိုက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ရမည်ကို မသိတော့။ နောက်ဆုံးမှာ ကြိရာမရဖြစ်ပြီး သူတို့ကို ကျော ပေးလျက် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျနေအောင် လှေဆီသို့ ပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ အကြောက်အလန့်ကြီးမားစွာဖြင့် လှေဆီသို့ရောက်ရန် အတော် အလှမ်းဝေးသေးသည်။ ကျွန်တော် မထင်မှတ်ဘဲ ခြေချော်ပြီး ကျွမ်းထိုးဦးစိုက် လဲကျသွားသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ဘက်ဆီမှ လိုက်သူ များမှာ လဲကျနေသော ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ခါတည်း အားစိုက်ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလာကြသည်။ သူတို့ ကိုင် ဆောင်လာသော လှံတုတ်ကြီးများကိုမြှောက်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်မှ ထက် ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်နေသည်။ ကျွန်တော်မူကား သည်တစ်ချိန်မှာဖြင့် အသက်နှင့်ကိုယ် တစ်ကွဲတပြားစီ ဖြစ်ရတော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ အူတူး၏ သတိပေးစကားကို ပေါ့လျော့မှုကြောင့် နောင်တရခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ အူတူး ရောက်လာခဲ့သည်။ ခွန်အားဗလ ကြီးမား သော အူတူး၊ ကြီးမားသော သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းကိုကိုင်ပြီး လူရိုင်း အုပ်ကြီးထဲဆီသို့ ဇွတ်အတင်း ထိုးဖောက်တိုးဝင်သွားသည်။ လူရိုင်းများ ၏ ဦးခေါင်းများကို ရိုက်ခွဲပစ်တော့သည်။ လှံမျိုးစုံ ကိုင်ထားသော လူရိုင်း

များမှာ ထိုသို့ အူတူးက လူချင်း ဝင်ရောက်ပူးသတ်လိုက်သောကြောင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့။ ကစဉ်ကလျား ဒရောသောပါး လွင့်စဉ်ကြ ကုန်သည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို ရလိုက်သည်နှင့် လှေသားများက သေနတ် များ ပစ်ဖောက်ပေးသည်။ လူရိုင်းများသည် လှည့်၍ ပြန်ပြေးကြသည်။ လှေဆီသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ဘာမှ ဒဏ်ရာမရှိခဲ့ပေ။ အူတူးအဖို့မှာကား ကျောကုန်း၊ လက်မောင်းတွင် လှံစူးရာ ခပ်များများ ပါလာခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ခန့် အူတူးကို ဆေးဝါးကုသပေးရသည်။ ကျွန်တော့်အား ထိုသို့ အသက်နှင့်လဲ၍ အူတူးသာ မကယ်ခဲ့သော ထို ကျွန်းပေါ်၌ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်း မြေသို့ ချခဲ့ရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်နှင့် အူတူးတို့သည် တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ကျေးဇူးပြုလာကြသည်။ မကွဲမကွာ အတူတကွ လှည့်လည်သွားလာကြသည်။ အူတူး ခေါ် မိစ္ဆာကောင်က ကျွန်တော့်ကို လုပ်ခိုင်းသည်။ ငွေကြေးစုခြင်း၊ အမြန်သင်္ဘောဝယ်ယူခြင်း၊ ဂိုဒေါင်အကြီးစားဆောက်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ဒါတွေသည် သူ့ အတွက် လုံးဝမဟုတ်ပေ။

“သခင် ငွေကို သခင် သုံးဖြုန်းမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီငွေထွက်သွား လည်း ငွေပြန်ရမယ်လေ”

တစ်နေ့မှာ အူတူးက ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့သည်။

“သခင် အခု ငွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ရနိုင်မယ်။ ဒါပေမယ့် အိုမင်း မစွမ်းလာတော့ သခင်ရဲ့ငွေတွေ ကုန်သွားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အပြင် ထွက်ပြီး ကုန်တဲ့ငွေ ရအောင် ပြန်မရှာနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် သိတယ် သခင်။ လူဖြူတွေရဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းကို ကျွန်တော် လေ့လာထားတာ။ သောင်ကမ်းစပ်မှာ လူအိုကြီးတွေ အများကြီးပဲ။ သူတို့တွေဟာ တစ်ချိန် က လူငယ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ သခင်လိုပဲ စိတ်ကြိုက် ငွေကို ရယူနိုင်ခဲ့တယ်။ အခု သူတို့တွေ အိုမင်းသွားပြီ။ သူတို့မှာ ဘာမှ မရှိ တော့ဘူး။ နတ္ထိဘဝပဲ။ သူတို့တစ်တွေဟာ သခင်လို လူရွယ်တွေကို ရှာဖွေမျှော်လင့်နေကြတယ်။ ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်လာပြီး အရက်ဝယ် သောက်ဖို့။

အသားမည်း လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ စိုက်ပျိုးရေးခြံမှာ ကျွန်
တစ်ယောက်လို အလုပ်လုပ်ရတယ်။ သူ့အတွက် တစ်နှစ်လုံး လုပ်ခဟာ
ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်ပဲ ရတယ်။ ဒီလူငယ်ဟာ ပင်ပန်းကြီးစွာနဲ့ အလုပ်ကို
လုပ်ရတယ်။ အလုပ်သမားခေါင်းတွေကတော့ ဒီလို ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့
အလုပ်ကို မလုပ်ဘူး။ မြင်းစီးပြီး အသားမည်းလူငယ် အလုပ်လုပ်တာ
ကို စောင့်ကြည့်တယ်။ ဒီစောင့်ကြည့်တဲ့လူက တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ တစ်ရာ
နှစ်ဆယ် ရရှိတယ်။

ကျွန်တော် ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်မှာ သင်္ဘောသား လုပ်တယ်။
တစ်လကို တစ်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ ရတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရသလဲ
ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ သင်္ဘောသားကောင်းဖြစ်လို့ပါ။ ကျွန်တော် အလုပ်
ကို ပင်ပန်းစွာ လုပ်တယ်။ သင်္ဘောကပ္ပတိန်ဟာ နေကာရွက်ဖျင်အမိုး
အောက်မှာ အငြိမ်သားထိုင်ပြီး ဘိယာကို သောက်နေတော့တယ်။ ဘယ်
တော့မှ သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ လှေတက်ကိုသာ အော်ဟစ်ပြီး လှော်ခတ်ခဲ့တယ်။
သူဟာ တစ်လကို ဒေါ်လာတစ်ရာငါးဆယ် ရရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ
သင်္ဘောသား။ သူက ပင်လယ်လမ်းပြသူပါပဲ သခင်။ ကျွန်တော် စဉ်းစား
တယ်။ သခင်အတွက် ဒီလိုသင်္ဘောလမ်းကြောင်းသိရင် သိပ်ပြီး ကောင်း
ပါလိမ့်မယ်”

အူတူးက ကျွန်တော့်ကို စေ့ဆော်မှုပါတဲ့ စူးစိုက်သောအကြည့်ဖြင့်
ကြည့်သည်။ အူတူးသည် လက်ထောက် မာလိန်အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်တော်၏
ပထမဆုံး ရွက်သင်္ဘောကလေးပေါ်တွင် ရွက်လွှင့်ပါချင်သည်။ သူသည်
တမန်တော်၏ အမိန့်ဩဇာကို စိတ်ကြီးဝင်ပြီး နှာခံချင်သည်။ တစ်ချိန်
မှာ သူ၏စိတ်ကူးသည် တကယ်ဖြစ်လာတော့သည်။

“မာလိန်မျိုးဆိုတာ ချမ်းသာရမယ် သခင်။ ရေကြောင်းခရီးကိုလည်း
နားလည်ရမယ်။ ဒါမှ သင်္ဘောကို သူ ထိန်းသိမ်းထား၊ ကြည့်ရှုထားနိုင်
မယ်။ နောက်ပြီး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဒဏ်က ဘယ်တော့မှ မလွတ်လပ်တော့
ဘူး။ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးရဲ့ အဖြစ်ပျက်ပဲ။ ဒီလုပ်ငန်းရှင်ထက် ပိုမိုပြီး
လုပ်နိုင်၊ ပေးနိုင်ရမယ်။ နောက်ပြီး သင်္ဘောပိုင်ရှင်ဆိုတာ သူ ပြန်လာတဲ့
အခါမှာ ဆိပ်ကမ်းကနေပြီး သူ့အလားကို ထိုင်စောင့်နေတဲ့ အခိုင်းအစေ

တွေ ရှိရမယ်။ သူနဲ့ တစ်ပါတည်း သူ့မှာ ငွေတွေလည်း အလျှံပယ် ပါလာမယ်”

“မင်းပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွက်သင်္ဘော ကလေးဟာ ဒေါ်လာငါးထောင်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်။ ဒါတောင် ရွက် သင်္ဘောက အဟောင်းအမြင်းပဲရမှာ”

ကျွန်တော်က အူတူးကို ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့သည်။

“ငါဟာ လူအိုတစ်ယောက်ဖြစ်ရမှာပဲ။ ဒီလို လူအိုမဖြစ်ခင်မှာ ဒေါ်လာငါးထောင်တော့ စုဆောင်းသိမ်းထားရမယ်”

“သခင် ဒါဟာ လူဖြူတစ်ယောက်ရဲ့ ငွေစုဆောင်းတဲ့ ဖြတ်လမ်း နည်းလား သခင်” လို့ အူတူးက ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့သည် ဆော်လမွန်ကျွန်းထဲမှာ ရှိနေသည်။

တစ်နေ့မှာ အုန်းခြံတစ်ခြံကို ဈေးအလွန်ပေါ့စွာဖြင့် ဝယ်ယူခိုင်း တော့သည်။ ထိုကျွန်းမှာ ဆော်လမွန်ကျွန်းစုအပါအဝင် ကျွန်းတစ်ကျွန်း ဖြစ်သည်။ အူတူး ဝယ်ရန် ပြသောကျွန်းမှာ ထိုအချိန်က ဘာမှ တန်ဖိုး မရှိပေ။ ချောင်ကျသောနေရာတွင် ရှိသည်။ ထိုခြံပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးမှာ သူ့ခြံ တန်ဖိုးမရှိသည် သိသောကြောင့် ဒေါ်လာတစ်ရာခန့်နှင့် ရောင်းချ သည်။ ထိုခြံ တန်ဖိုးမရှိသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ငွေရွှင်နေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အူတူးလည်း စိတ်ကျေနပ်ပါစေတော့လို့ သဘောမျိုးဖြင့် ထိုခြံကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။

“ဒီကျွန်းဟာ မြစ်ဝထိပ်နဲ့ မြစ်တစ်ခုအကြားမှာရှိပြီး နှစ်မိုင်ပဲ ဝေးတယ်”

အူတူးက သူ့စကား ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကျွန်းရဲ့နောက်ဘက်ဟာ မြေညီလွင်ပြင် ဖြစ်တယ်။ အခုတော့ ဒါဟာ တန်ဖိုးမရှိသေးဘူး။ နောက် လာမယ့် နှစ်တွေကို ဘယ်သူ သိမှာ လဲ။ ဒါမှမဟုတ် နောက်တစ်နှစ်ကြာလာရင် ဒီကျွန်းကို ငွေအမြောက် အမြားပေးပြီး ဝယ်မယ့်လူတွေ ရှိမယ်။ သခင်ဟာ ဆေးရွက်ကြီးပင် တစ်သောင်းခန့် လေးမိုင်မျှ အကျယ်အဝန်းမှာ စိုက်ထားနိုင်မယ်။ စနိုက်ပါ သေနတ်တစ်လက်၊ အရက်ပုလင်း ဒါဇင်ပေါင်းများစွာ ဝယ်နိုင်မယ်။